

Η ΕΞΕΥΘΕΡΪΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ...

τέυχος 0002, Ιούνιος 2012

έντυπο δρόμου διαδίδεται δωρεάν

Ποίηση

Αναρχικός Ατομικισμός

Εκλογές ή..

Αναρχόμε

Η εξέγερση της Κροστάνδης μέρος 2

Δύο παραμύθια του Subcomandante Marcos

Με λάβαρο τον υψωμένο φαλλό

Ο Eduardo Colombo στην Αθήνα

Δεν θα μας τρελάνεται εσείς!

Δυο γράμματα του Αντονέν Αρτό

Είδα το θάνατο στο Αουσβίτς

Αν δεν αντισταθούμε σε όλες τις γειτονίες οι πολεις μας θα γίνουν μοντέρνες φυλαμές

Λίγα λόγια για το 1ο τεύχος και πως φτάσαμε στο 2ο ....

Μέσα από συλλογικές διαδικασίες καταφέραμε τον Απρίλιο να βγάλουμε ένα έντυπο δρόμου. Μέσα από συζητήσεις και ανταλλαγή απόψεων βγάλαμε τα κείμενα σε μια σειρά και βγάλαμε ένα μείγμα επιθυμιών και λόγου. Αυτό που θέλαμε εμείς να πούμε χωρίς υποδείξεις και καταναγκασμούς. Η εργασία δύσκολη και χρονοβόρα. Μέσα από αυτή όμως ήρθαμε πιο κοντά και δυναμώσαμε τις συντροφικές μας σχέσεις. Το μοιράσαμε μαζί, σε φίλους και γνωστούς ανοίγοντας μια ακόμα χαραμάδα συνειδητοποίησης στην πόλη μας. Ανοιξαμε ένα ακόμα δίαυλο επικοινωνίας στις γειτονίες μας.

Το πρώτο τεύχος του περιοδικού μας μοιράστηκε στην Αθήνα, Πειραιά, Κορυδαλλό, Νίκαια, Πετράλωνα, Αιγάλεω, Κερατσίνι και Χαϊδάρη. Σε στέκια και καταλήψεις, σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, καταστήματα και χέρι με χέρι σε 500 αντίτυπα.

Το δεύτερο μας τεύχος ασχολείται με θέματα που ξεκινούν από μια απλή φωτογραφία, μια αφίσα ένα ποίημα ένα Κόμιξ, και φτάνει σε κοινωνικά ζητήματα, στην αναρχική πολιτική θεώρηση πάνω στην καθημερινότητα, και την ιστορία των κινημάτων.

Διαβάζοντας αυτές τις σελίδες ερχόμαστε κοντά σε σας και εσείς σε μας. Μοιραζόμαστε της ανησυχίες μας, τα θέλω μας και όχι τα πρέπει..

Θα χαιρόμαστε ακόμα περισσότερο αν μας στέλνατε παρατηρήσεις και σχόλια στο e-mail της ομάδας. Η ευθύνη για λάθη και παραλήψεις ανήκει στην ομάδα και στους γράφοντες, αλλά η συμμετοχή των αναγνωστών για μας είναι απαραίτητη στο πλαίσιο της συλλογικής προσπάθειας αλλά και της αυτοοργάνωσης σε κάθε πτυχή της ζωής.

Συντροφικούς χαιρετισμούς ....και όλα αρχίζουν με (Α)....

**Το έντυπάκι που κρατάς στα χέρια σου δεν είναι προϊόν.
Δεν πωλείται, δεν έχει τιμή.**

**Είναι αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς από την
ομάδα ελευθεριακής σκέψης.**

**Καθε χρηματική ή υλική συνεισφορά είναι καλοδεχούμενη, στα πλαίσια της
αλληλεγγύης, ώστε να είναι εφικτή η συνέχιση του ενχειρήματος.**

**Η ομάδας μας συναντιέται στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο
Pasamoniana
στον Κορυδαλλό Δημητρακοπούλου 23.**

**Όλοι μαζί συζητάμε και φτιάχνουμε τον κόσμο που ονειρευόμαστε.
Μακριά από κάθε εξουσία, εμπορικούς καταναγκασμούς,
μακριά από θεσμούς, ηγέτες και αυθεντίες.
Εναντα σε κάθε ρατσισμό και φασισμό.**

Η ανατύπωση του εντύπου και η διαδοσή του είναι ελευθερη αν όχι επιβεβλημένη

Σε αυτό τον σύνδεσμο μπορείς να μας βρεις και στο διαδίκτυο
<http://eleftheriakiskepsi.blogspot.com/> elefskepsi@hotmail.gr

Ποιοι είμαστε

ΟΜΑΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ

Μια ομάδα ανθρώπων από τη Νίκαια και τον Κορυδαλλό και τις γύρω περιοχές κινούμενοι από την ανάγκη της διάδοσης των ελευθεριακών/αναρχικών ιδεών αποφάσισαν να δημιουργήσουν μια ανοιχτή ελευθεριακή/αναρχική ομάδα. Να προβληματιστούν και να συζητήσουν επάνω στα ζητήματα της ελευθεριακής/αναρχικής θεώρησης και την εφαρμογή της στο σήμερα. Είναι επιτακτικό η ιδεολογική θωράκιση ,η πολιτική βάση στην σκέψη να γίνει εργαλείο για την αντίσταση.

Ο κάθε άνθρωπος αξίζει και δικαιούται την ελευθερία, την ευτυχία και την αξιοπρέπεια. Τα ελευθεριακά προτάγματα λοιπόν έρχονται να καλύψουν αυτές μας τις επιθυμίες. Να γίνουν η αρχή για την πραγματοποίηση τους. Μέσα από τη συνδιαμόρφωση, την ισότητα, χωρίς ηγέτες και αρχηγούς μακριά από φασιστικές ρατσιστικές και εξουσιαστικές πρακτικές ,προβάλουμε τα θέλω μας. Δημιουργούμε μαζί την κοινωνία που ονειρευόμαστε. Μέσα από την αυτοοργάνωση των αγώνων, μέσα από την αυτοδιαχείριση, τις ανοιχτές συζητήσεις και εκδηλώσεις, θέτουμε τα ζητήματα που μας απασχολούν και ψάχνουμε να βρούμε τις λύσεις. Σε καιρούς κρίσης, κοινωνικής απομόνωσης και ιδιοτέλειας προβάλουμε την ατομική χειραφέτηση και την συλλογική της ολοκλήρωση . Επιζητούμε τη δράση ,τη σύγκρουση με κάθε εξουσιαστή, το γκρέμισμα κάθε εμποδίου προς την ελευθερία. Μελετώντας λοιπόν, το παρελθόν και πειραματιζόμενοι στο σήμερα, προετοιμάζουμε το Αύριο. Ενα Αύριο ΕΛΕΥΘΕΡΟ!

Αναζητούμε τους δρόμους εκείνους που θα μας φέρουν πιο κοντά σε μια καθημερινή και συνεχή επανάσταση ,σε μια κοινωνία ,αλληλέγγυα, δίκαιη, χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους χωρίς διακρίσεις.

Μέσα από το έντυπο μας "Η ελευθερία αρχίζει από Α", πραγματώνουμε και επικοινωνούμε τις σκέψεις μας. Μοιραζόμαστε ένα κομμάτι του εαυτού μας. Βάζουμε στο άψυχο χαρτί ,λόγια ,εικόνες και γνώση. Πέρα από εμπορικούς και life-style καταναγκασμούς αγκαλιάζουμε την χαρά της δημιουργίας, χωρίς αντίτιμο και το μοιράζουμε χέρι-χέρι στους δρόμους των γειτονιών μας, βάζοντας ένα ακόμα αγκάθι αντιπληροφόρησης στο κορμί της μητρόπολης.

Η αποδόμηση του κυριάρχου λόγου των ΜΜΕ και της άρχουσας τάξης είναι ζωτικό στοιχείο της δράσης μας. Είναι το εφελτήριο για την αμφισβήτηση του παρόντος συστήματος και την οικοδόμηση ενός άλλου κόσμου. Πιστεύουμε ότι οι ακηδεμόνευτοι αγώνες μπορούν να οδηγήσουν στην αταξική κοινωνία. Απαλλαγμένοι από την υποταγή στους εργατοπατέρες ,συνδικαλιστές, καθοδηγητές στηρίζουμε κάθε λογής δράση που συμφωνούμε με το λόγο μας και την φυσική μας παρουσία.

Με λάβαρο τον υψωμένο φαλλό

Στην προεκλογική Ελλάδα της κρίσης το κράτος και οι μηχανισμοί του, πλασάρουν στον κόσμο μια διπλή απειλή: μεταναστευτικό και δημοσία υγεία, με τον δοκιμασμένο τρόπο της διάχυτης κοινωνικής τρομοκρατίας. Μέσα στο φόβο που οι ίδιοι καλλιεργούν, ο τρόπος που τίθενται αυτά τα ζητήματα, από την οπτική των δυνάμεων που διαγκωνίζονται για την εξουσία, αποκαλύπτεται η κεντρικότητα τους στο σχεδιασμό του συστήματος.

Πόσο όμορφα έσκασε αυτή η “υγειονομική βόμβα” του AIDS, ξεκινώντας με τους 600 αθώους Ελληναράδες νοικοκυραίους που μολύνθηκαν από την ασυνείδητη και δη Ρωσίδα μετανάστρια που χωρίς καμία ανθρώπινη συνείδηση έσπειρε τον ιό! Μα μήπως τα πράγματα είναι “λίγο” διαφορετικά; Ας τα πάρουμε απ’την αρχή.

Μετανάστες και μετανάστριες που σπέρνουν αρρώστιες σε μία ήδη άρρωστη κοινωνία. Μία κοινωνία που δεν διστάζει να θεοποιήσει τον κάθε απρόκλητο ειδικό σωτήρα και στον αντίποδα να επιτεθεί με λύσσα σε κάθε περιθωριακό-παραβατικό αποκρύπτοντας συνειδητά τους λόγους του προβλήματος. Πολλοί από αυτούς που διεκδικούν την ψήφο του κόσμου, έχουν συμμετάσχει στην βιομηχανία πορνείας, “λαθρομεταναστών”, ναρκωτικών κτλ. Όλο αυτό το μαύρο παραοικονομικό σύστημα που κλέβει το κράτος και καλεί τους φορολογούμενους να καλύψουν τα ελλείμματα κρύβεται πίσω από το κομμάτι της κοινωνίας που εθελουθλεί. Αυτά τα δύο αλληλοϋποστηρίζονται και μεταλλάσσονται.

Μετά τη τρομολαγνεία περί μεταναστών, τα ΜΜΕ μας κάνουν μάθημα. Οι μετανάστες φορείς βρώμας, αρρώστιας και ότι άλλων μiasμάτων, πρέπει να εξαφανιστούν και να μπουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, να μην φαίνονται στο προσκήνιο. Με πρόσχημα τη δημόσια υγεία και την προστασία των υπηκόων τους δεν δίστασαν να συνεργαστούν με τις δυνάμεις καταστολής και να διαπομπεύσουν από το γυαλί ασθενείς με AIDS. Ογδόντα εννιά εκδιδόμενες (Ελληνίδες στην πλειοψηφία τους) θύματα νταβατζήδων παρομοιάζονται ως θύτες, οι οποίες διαπομπεύτηκαν δημόσια, στάλθηκαν με κατηγορίες στο δικαστήριο και έχουν προφυλακιστεί με κακουργηματικές κατηγορίες. Εξακόσιοι νόμιμοι βιαστές ψυχών και σωμάτων -οι ίδιοι που στηρίζαν τα μαγαζιά του κάθε σωματέμπορου- ως θύματα. Κανείς μα κανείς δε μπαίνει στη διαδικασία να σκεφτεί την παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων και το βιασμό σωμάτων που χρησιμοποιούνται και εξευτιλίζονται; Όλων αυτών που τώρα το κράτος “φροντίζει για αυτούς”, νιώθουν την ανατριχίλα του χλευασμού και μελοθανατισμού τους.

Βούτυρο στο ψωμί τους η περίπτωση. Πάντα ήταν, πόσο μάλλον εν μέσω εκλογών, που το κράτος φροντίζει να δείχνει την πυγμή του αποπροσανατολίζοντας την κοινή γνώμη από το πραγματικό του πρόσωπο. Είναι το ίδιο κράτος που έχει κηρύξει πόλεμο σ’ αυτήν την κοινωνία και ζητά τη νομιμοποίηση του. Είναι το ίδιο κράτος που διαφυλάττει τους βιαστές και τους παρουσιάζει ως θύματα, μέσα από τα εργαλεία ενημέρωσης που κατέχει. Είναι το ίδιο κράτος που κατασκεύασε ενόχους, ανέπτυξε πρότυπα και θέσεις και άφησε απ’ έξω νταβατζήδες και λαδωμένους -όλων των ειδών τα ανταλλάγματα-μπάτσους. Η απενοχοποίηση του κράτους-κοινωνίας από τη συνενοχή του/της στο έγκλημα αναδεικνύει με τον πιο περίτρανο τρόπο τη λογική της επίθεσης ενός ολόκληρου έθνους, στον εσωτερικό εχθρό που αν δεν υπάρχει πρέπει να εφευρεθεί.

Κάπου εδώ μπαίνει φυσικά και τα σεξιστικό κομμάτι. Η πατριαρχική κοινωνία αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει τη γυναίκα σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης. Πόσο μάλλον στη συγκεκριμένη περίπτωση που έχει να κάνει με ανθρώπους που η ίδια έχει εξαθλιώσει και τώρα καταδικάζει αφήνοντας τον άνδρα στα χέρια του κράτους για περίθαλψη. Οι γυναίκες αυτές δεν έχουν ανθρώπινη υπόσταση, αλλά ούτε σωματική και ψυχική υγεία. Απλά, πρέπει να χρησιμοποιηθούν μέχρι τελικής πτώσης, για να βγει το χρήμα. Επιτέλους πρέπει να γίνει κατανοητό ότι μέσα στον εφιάλη που ζουν κανένα «προστάτη», κανένα νταβατζή δεν ενδιαφέρει εάν εξαναγκάζονται σε επαφή χωρίς προφυλακτικό, μιας που κάτι τέτοιο θα επιφέρει έξτρα κέρδη στους εκμεταλλευτές. Κι όλα αυτά με τη συναίνεση των πολιτών.

Ο Έλληνας τηλεθεατής- ψηφοφόρος έκατσε αναπαυτικά στον καναπέ της αποχαύνωσης και παρακολούθησε σε ζωντανή μετάδοση, το εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρεπείας, και του ιατρικού απόρρητου με τη σύμφωνη γνώμη του υπουργού υγείας Λοβέρδου, του ίδιου «κυρίου» που στο βωμό του κέρδους και της άγρας ψήφων, δεν δίστασε να δηλώσει ότι “θέλουμε καθαρούς οίκους ανοχής για τους Έλληνες και τον οικονομικό τους έλεγχο”.

Για μας η ανοχή έχει τελειώσει, όχι τώρα αλλά προ πολλού. Η κατάσταση απαιτεί σοβαρή και οργανωμένη εργασία χωρίς αφορισμούς και κυνήγι μαγισσών. Δεν μπορούμε να κάτσουμε άπραγοι μπροστά στην επίθεση που εξαπλώνεται στα πλέον “περιθωριακά στοιχεία” της κοινωνίας που το κράτος δημιουργεί. Γυναίκες, χρήστες ναρκωτικών που κατέληξαν στην πορνεία ή το αντίθετο, είναι για εμάς εξαθλιωμένοι από τον καπιταλισμό. Είναι άνθρωποι που μπήκαν στην πρέσα του κοινωνικού κανιβαλισμού και η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη. Στους επόμενους βιαστές που στέκονται στη ουρά περιμένοντας να καθαρίσει το σφαγείο από την αρρώστια απαντάμε “ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΑΣ”

Όποιος θυσιάζει την ελευθερία για την ασφάλεια δεν του αξίζει τίποτα από τα δύο.

Ομάδα Ελευθεριακής Σκέψης
Ομάδα για το φύλο και την σεξουαλικότητα
απο Pasamontana

Ζης πατριδας μου η σημαία

Ο Eduardo Colombo στην Αθήνα.. Μια ανταπόκριση

Στις 23 του Απριλίου 2012 ο 83χρονος αργεντινός Eduardo Colombo (αγωνιστής, ψυχαναλυτής, συγγραφέας πλήθους βιβλίων και άρθρων, επιστημονικών και πολιτικών, που εστιάζουν στην αναρχική θεωρία και στο αναρχικό κίνημα) μίλησε στη κατάμεστη αίθουσα Γκίνη του Πολυτεχνείου.

Το θέμα της ομιλίας-συζήτησης ήταν “Δημοκρατία και Αναρχία, Αυτονομία και Αντιπροσώπευση”. Η μετάφραση έγινε με την βοήθεια ενός, συμπαθέστατου, μεταφραστή της γαλλικής γλώσσας, που προσπάθησε ομολογουμένως να αποδώσει τα λεγόμενα του Εντουάρντο, χωρίς όμως να καταφέρει απόλυτα να πιάσει τον ειρμό ενός φιλόσοφου (από μια άποψη φυσιολογικό) με συνέπεια η μετάφραση να παρουσιάσει αρκετά κενά.

Με την καθιερωμένη καθυστέρηση μίας περίπου ώρας, ο Κολόμπο ξεκίνησε μιλώντας για το ότι η ανθρώπινη κοινωνία είναι μια συλλογική φαντασιακή κοινότητα. Οι θεσμοί της μεταδίδονται από γενιά σε γενιά. Η αντίδραση απέναντι σε αυτούς τους θεσμούς μπορεί να φτάσει μέχρι την εξέγερση.

Ο Κολόμπο συνεχίζοντας αναφέρθηκε στην εξουσία και στις δύο μορφές της :

1. Η λανθάνουσα εξουσία όπου οι θεσμοί θεωρούνται δεδομένοι και επικρατεί η επιβολή, η διαταγή και άρα η κυριαρχία.

2. Η εξουσία στην οποία συνδιαμορφώνονται οι απόψεις. Εδώ κυριαρχεί η κρίση, σκέψη. Συνήθως θεωρούμε την εξουσία δεδομένη χωρίς καν να ορίζουμε τις δύο αυτές διαφορετικές μορφές της.

Έτσι ο νόμος θεωρείται και αυτός δεδομένος, εξωκοινωνικός, σαν να υπήρχε πάντα. Είναι σαν να μην φτιάχνουν οι άνθρωποι τους νόμους αλλά το κάνει για αυτούς κάποιος άλλος κάτι το κυρίαρχο, κάτι το υπερφυσικό. Εδώ ο Κολόμπο μίλησε για τα βασικά αντιθετικά ζεύγη τα οποία είναι:

1. Εγκόσμιο ≠ Υπερφυσικό

2. Κυρίαρχοι ≠ Κυριαρχούμενοι

3. Ιεραρχία φύλων που ορίζει την πατριαρχία ≠ Κοινωνική ιεράρχηση φύλων που ορίζει κι άλλες ιεραρχίες πχ: ενήλικες ≠ παιδιά άντρες ≠ γυναίκες

Οι τρεις αυτές διχοτομίες ορίζουν τη φαντασιακή ιεραρχία με αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας κυρίαρχης ελίτ που δημιουργεί κυρίαρχους και κυριαρχούμενους.

Η παραδοσιακή μορφή κοινωνίας είναι μια ετερόνομη κοινωνία. Αυτή η μορφή κοινωνίας αμφισβητείται πρώτη φορά κατά την Αθηναϊκή δημοκρατία. Το σχέδιο της αυτονομίας ξεκινά από εκεί με αλλαγή του κατεστημένου νόμου: δυνατότητα συζήτησης και αμφισβήτησης του νόμου. Η γένεση της αυτονομίας έχει δύο πλευρές:

1. ανθρώπινο υποκείμενο

2. θεσμοί

π.χ: Στην αθηναϊκή δημοκρατία υπήρχε η εκκλησία του δήμου η οποία έδινε στα άτομα τη δυνατότητα αυτονομίας. Η δυνατότητα της αυτονομίας μετά την κλασσική Αθήνα εξαφανίζεται για αιώνες. Συνεχίζοντας την αναδρομή στο παρελθόν συναντάται η προσπάθεια για αυτονομία τον 13ο αι. στις χώρες του Ιταλικού Βορρά κατά του Αυτοκράτορα κ του Πάπα. Η υπεράσπιση της ιδέας της αυτονομίας γίνεται τον 15ο-16ο αι. από το ρεύμα του ουμανισμού (Μακιαβέλι).

Τον 15ο-16ο αι. γίνεται μια στροφή και πλέον θεωρείται ότι δεν κάνει η φύση την κοινωνία αλλά είναι ένα τεχνούργημα του ανθρώπου για την προστασία του. Ο άνθρωπος προερχόμενος από τη φύση << συνάπτει συμβόλαιο >> με άλλους ανθρώπους και δημιουργεί την κοινωνία. Εκεί εμφανίζεται το πρόβλημα της αντιπροσώπευσης που τελικά οδηγεί στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Η παραδοσιακή κοινωνία λοιπόν θεωρούσε την κοινωνία κάτι φυσικό. Τον 15ο αι θεωρείται κάτι τεχνητό. Η δυνατότητα της εξέγερσης βασίζεται στο να μπορείς να σκεφτείς το "άλλο" που μπορεί να γίνει πραγματικότητα. Εκεί έρχεται και το θέμα της ελευθερίας του ατόμου (επαναστατική αντίληψη). Από τον 19ο αιώνα και έπειτα άρχισε να μπαίνει το θέμα της πολιτικής εξουσίας (κυρίαρχοι και υποταγμένοι) και η αντίσταση σε αυτήν. Μία λύση στο πρόβλημα της εξουσίας θα μπορούσε να είναι η άμεση δημοκρατία. Οδηγούμαστε όμως στο μεγαλύτερο της πρόβλημα, αυτό της πλειοψηφίας. Το πρόβλημα της πλειοψηφίας παραμένει πρόβλημα μέχρι την εμφάνιση της αναρχίας.

Έτσι γεννιέται η αρχή της αναρχικής θέσης: Ο ΛΑΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΕΥΑΤΟ ΤΟΥ.

Καμία πλειοψηφία δεν πρέπει να επιβάλλεται στη μειοψηφία (1η Διεθνής). Προκύπτει λοιπόν το θέμα της αυτονομίας η οποία οδηγεί στην ελευθερία.

Η ελευθερία, σύμφωνα με τον Κολόμπο, έχει 3 μορφές:

- 1.Ως δημιουργία των ανθρώπων, ως αξία (θετική).
2. Ως στιγμιαία, τη στιγμή της εξέγερσης, που δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να δρα ελεύθερα.
- 3.Ως εξέγερση κατά της κοινωνίας που έχει γίνει δεύτερη φύση μας. Εκεί καθορίζεται η δυνατότητα να σκεφτόμαστε πέρα του δεδομένου κ υπαρκτού (η πιο δύσκολη μορφή)

Ακολούθησαν ερωτήσεις από τους παρευρισκόμενους όπου, ένα από τα πιο σημαντικά συμπεράσματα ήταν ότι η εξέγερση είναι μια στιγμή μέσα στην επανάσταση. Η επανάσταση δεν έχει να κάνει με μια ημερομηνία. Σκοπός είναι οι επαναστατικές διαδικασίες να μην σταματούν ποτέ.

Κάπου εκεί η συζήτηση τελείωσε, λόγω του προχωρημένου της ώρας. Αφού ευχαριστήσαμε τους διοργανωτές "ΣΤΑΣΕΙ ΕΠΙΠΤΩΝΤΕΣ" και τον Εντουάρντο καθώς και αυτοί εμάς αποχωρήσαμε νιώθοντας ότι αποκομίσαμε περισσότερη γνώση για την ανάγκη της αναγνώρισης της ελευθερίας του καθένα και της καθεμίας, όπως και την αναγκαιότητα της κατάργησης της κυριαρχίας.

Την ώρα που η χώρα μέσα στα γρανάζια της ΕΕ και του ΔΝΤ βρίσκεται να αντιμετωπίζει το πλάνο Β η Γ του μνημονίου προκειμένου να μην "καταρρεύσει", ο κόσμος που την κατοικεί πρέπει να βάλει την σφραγίδα του, σε όποια επιλογή, με την ψήφο του.

Μετά από μια δεκαετία παρουσίας του ευρώ, με την παραφουσκωμένη ευημερία που αυτό μας προκάλεσε, βρισκόμαστε απέναντι σε μια πραγματικότητα, την οποία ελάχιστοι έβλεπαν και ακόμα λιγότεροι είχαν συνειδητοποιήσει. Ακόμα και λίγες μέρες πριν από την εκλογές, σε πολιτικό επίπεδο οι δυνάμεις (πασοκ -νδ) που προκάλεσαν αυτή την κατάσταση προκειμένου να σωθούν, επαναλαμβάνουν τον χειρότερο εαυτό τους. Παλιές προεκλογικές συνταγές-εκβιασμοί τρομοκρατία, υποσχέσεις!

Το ΚΚΕ περιμένει την επανάσταση του λαού για να ηγηθεί και συντηρεί με νυχιά και με δόντια της δυνάμεις του σαν μικρό παιδί που θέλει συνέχεια το παιχνίδι του, ενώ θωπεύει ως παππούς τον μικρό Τσίπρα. Ο ΣΥΡΙΖΑ πάλι, έχει βουτήξει στα βαθιά και προσπαθεί να μάθει κολύμπι. Και μετά το "χάος". Όπως φαίνεται να έχει διαπλαστεί όλη αυτή η γένια τα 30 τελευταία χρόνια.

Από την άλλη η αποστασιοποιημένη κοινωνία, μέσα στην πολιτική κρίση βρίσκεται να απεργάζεται επιλογές και κινήσεις που μπορούν να δώσουν νέες προοπτικές.

Εμείς ως αναρχικοί στην βάση της κοινωνίας, μαζί με ανθρώπους που η κοινωνική φουρτούνα μας έφερε κοντά, συμμετέχουμε στα κοινωνικά "εργαστήρια" που δοκιμάζουν τον νέο τρόπο ζωής τους. Μέσα από τους αγώνες που η κοινωνία έχει δώσει όλο το προηγούμενο διάστημα, από τις νίκες και τις ήττες, από τα λάθη και τα συν, "μαθαίνουμε" και προχώρημα.

Οι μορφές, που η επαφή των κοινωνικών υποκειμένων δημιουργεί, εμπεριέχουν το παλιό που θέλει να μετασχηματιστεί. Η συνάντηση των ανθρώπων ζωγραφίζει-χαραρίζει τις εικόνες που περνούν τα εγχειρήματα τους, είναι αυτή που παράγει το νέο μέλλον αφήνοντας το αποτυχημένο παρελθόν.

Την ώρα που η παγκόσμια συσπείρωση εξουσίας απειλεί τον πλανήτη με πλήρη λεηλασία και με καταστροφή τους λαούς του, ο εγκλωβισμός στα πλαίσια μια χώρας, και ποσό μάλλον σε πιο περιχαρακωμένα όρια (πχ ο εαυτός μας), δεν βοηθούν στην δημιουργία της κοινωνικής ποίησης. Γιατί ακόμα και στις πιο μαύρες σελίδες της ανθρώπινης ιστορίας η ψύχη και η οντότητα μας αποκτά την δύναμη που τον κάνει να προχωρήσει μπροστά, αξιοποιώντας την συλλογική του αίσθηση απελευθερωτικά. Ο καθένας μας μόνος του είναι μια άχρηστη αυθεντία. Ένα από τα βασικά που έχουν να αντιμετωπίσουν τα κοινωνικά εργαστήρια, είναι η αρμονική συμβίωση της περιχαρακωμένης ατομικότητας μας με το συλλογικό γίγνεσθαι που μας απελευθερώνει. Ο σεβασμός του ατομικού συμβάλει στην ανάπτυξη της κοινοτικής μας αντίληψης και της συλλογικής μας κίνησης. Ο ειλικρινής διάλογος αποτελεί την δίοδο που μεταφέρει αυτή την επίτευξη. Έτσι σπάει και η απομόνωση που το σύστημα έχει ονομάσει ψυχανάλυση στα "ντιβάνια των Φρόιντ", αναμόρφωση στα ντουβάρια των κελιών, εγκλωβισμοί στα ψυχοφάρμακα του μυαλού.

Οι τομείς της παιδείας, υγείας και ασφάλειας είναι το τρίπτυχο που χρειάζεται τουλάχιστον παρεμβάσεις για να υπάρξει μια απελευθέρωση τους από την σκοτεινή πλευρά της εξουσίας που συντηρεί την εκμετάλλευση αυτού του μοντέλου.

Χιλιάδες άνθρωποι διώκονται, αργοπεθαίνουν, εκπορνεύονται, τείνοντας την εξαθλίωση τους προς την πλήρη υποταγή στα κελεύσματα της εξάρτησης από το κύκλωμα της παραοικονομίας, που τους συντηρεί. Όλος αυτός ο συφερτός που τώρα τελευταία εκφράστηκε και εκλογικά (χρυσή αυγή), είναι ο κοινωνικός εχθρός. Γιατί καλυπτόμενος κάτω από τον μανδύα της ίδιας της ταξικότητας δεν μας ξεγέλα. Ξέρουμε ότι είναι κομμάτι από την αγέλη των σκυλιών των αφεντικών. Εξόν και η δομή τους που αντιστοιχεί σε μιλιταριστικά πρότυπα.

Γιατί και η ασφάλεια-σεκιούριτι είναι η αγαπημένη τους ενασχόληση όπως και τα ενεχυροδανειστήρια χρυσού που ανοίγουν σαν τα μανιτάρια μετά την βροχή. Και ξεπλένουν το βρώμικο χρήμα τους. Για να μην πούμε για όλους αυτούς που νοικιάζουν με το κεφάλι, τα αθλία διαμερίσματα αποθήκες τους σε εξαθλιωμένους ανθρώπους.

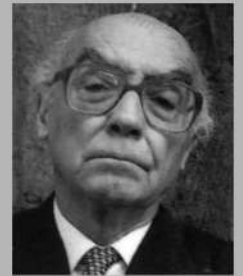
Όλος αυτός ο κόσμος χρειάζεται την αποδέσμευση του από ότι τον βασανίζει και όχι ο εγκλωβισμός του στα σύγχρονα κολαστήρια της εξουσίας.

Η δυναμική της αυτοοργάνωσης μας έχει αρκετά θέματα πάνω στα οποία μπορεί να αναπτύξει τις δράσης της και καλό είναι να βιαστούμε. Λίγη σκέψη και δράση παραπάνω σύντροφοι.

ΔΙΡΦΥΣ

Βιβλιο- πρόταση

"Περί φωτίσεως". Ένα βιβλίο του Σαραμαγκού που αξίζει να διαβάσετε μεσα στο προεκλογικό κλίμα, που διανύουμε. Καλη ανάγνωση.

Λίγα λόγια για τις εκλογές

Εξήσα τη φρίκη του Αουσβιτς

- ΜΙΛΟΥΝ 3 ΕΠΙΖΩΝΤΕΣ

“Το υψηλό ποσοστό της «Χρυσής Αυγής» μετά τις εκλογές της 6 ης Μαΐου αλλάζει τα δεδομένα στον πολιτικό χάρτη της χώρας. Η ορμητική εμφάνιση του νεοναζισμού στο προσκήνιο, οι συνεχείς εμφανίσεις μελών της Χ.Α. στα μέσα ενημέρωσης με ελλιπή και ανεπαρκέστατη αντιμετώπιση από τους δημοσιογράφους, το νέο κύμα ρατσιστικής βίας, αποτελούν τεράστιο ζήτημα που απαιτεί άμεσες ενέργειες. Ο «αρχηγός» της ΧΑ, πρόσφατα σε δημοφιλή εκπομπή μεγάλου καναλιού αρνήθηκε την ύπαρξη του Ολοκαυτώματος, χωρίς καμία αντίδραση από τον, κατά τα άλλα συμπαθέστατο, δημοσιογράφο”.

Με αυτά -μεταξύ άλλων -τα λόγια άνοιξε την εκδήλωση την Τρίτη 29 Μαΐου ο καθηγητής Φλάισερ η οποία έγινε σ’ ένα μεγάλο και γεμάτο κόσμο αμφιθέατρο της Φιλοσοφικής .

Σε μια προσπάθεια, λοιπόν, να διαφυλαχθεί η μνήμη,-αυτό το ισχυρό όπλο,- στην εκδήλωση παρευρέθηκαν τέσσερις Έλληνες Εβραίοι, επιζήσαντες της περιόδου του ολοκαυτώματος.

Πρώτος είχε σειρά ο Ισαάκ Μιζάν ο οποίος σήκωσε το μανίκι του και αποκάλυψε τον αριθμό 182641, την κληρονομιά του από το Αουσβιτς- Μπίρκεναου. Τον έπιασαν μαζί με την οικογένειά του όταν ήταν 16 χρόνων στις 24 Μαρτίου του 1944. Όταν έφτασαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, χώρισαν τους άντρες και τις γυναίκες, διαλέγοντας αυτούς που για κάποιον λόγο δεν ήταν σε θέση να δουλέψουν. Πολλοί έκαναν πως κούτσαιναν ή δεν έβλεπαν. Η τραγική ειρωνεία είναι ότι αυτοί οι άνθρωποι ,όπως και πολλές μητέρες με τα παιδιά τους που επιβιβάστηκαν στο τρένο, ελπίζοντας σε καλύτερη τύχη, ήταν οι πρώτοι που πήγαν κατευθείαν για εκτέλεση. Οι άνθρωποι στο στρατόπεδο έκαναν τιάνιες προσπάθειες για να μείνουν ζωντανοί. Τα πρωινά τους έδιναν ένα τσάι νεροζούμι και σε τακτά χρονικά διαστήματα τους εξέταζαν. Όποιος ήταν άρρωστος ή αδύναμος πήγαινε στο θάλαμο αερίων. Ο Ισαάκ Μιζάν μίλησε για αυτούς τους θαλάμους. Ο ίδιος ήξερε πολύ καλά τι γινόταν εκεί γιατί τα ξαδέρφια του ανήκαν στους λεγόμενους Ζοντερκομάντο. Οι εν λόγω ήταν επιφορτισμένοι από τα ες ες να αδειάζουν τους θαλάμους αερίων -στους οποίους γδύνανε τους ανθρώπους και αφού έκλειναν τις πόρτες έριχναν το zyklop που βασικό συστατικό είχε το υδροκυάνιο- και να καίνε τα πτώματα στους φούρνους. Όταν τελείωσε τη διήγησή του με τρεμάμενη φωνή γιατί τίποτα δε μπορεί να ξεχάσει και δέχθηκε ένα ηχηρό χειροκρότημα, ο Ισαάκ Μιζάν είπε ότι το ολοκαύτωμα δεν είναι για χειροκρότημα, αλλά για περισυλλογή. Όμως ούτε η Ροζίνα Πάρδο, γεννημένη στη Θεσσαλονίκη το 1933, δε ξέχασε τη μέρα που οι άρρενες Εβραίοι συγκεντρώθηκαν σε μια πλατεία, τη μέρα που η οικογένειά της διατάχθηκε να μετακομίσει στο γκέτο της πόλης ή την πρώτη φορά που είδε τον πατέρα της να κλαίει. Ως μέλος της εβραϊκής κοινότητας της Θεσσαλονίκης θυμάται ακόμα πως η τελευταία εξοντώθηκε σχεδόν ολόκληρη από τους ναζί. «Η εικόνα τους πικραίνει τις μέρες μου και στοιχειώνει τις νύχτες μου», ανέφερε μιλώντας για τα χαμένα μέλη της οικογένειάς της. «Ζούμε για να σας μεταφέρουμε τον τρόπο», συμπλήρωσε. Μια μέρα η μητέρα της, της έδειξε έναν αφύλαχτο δρόμο και την έστειλε μαζί με την τετράχρονη αδερφή της. Έτσι, τα δυο κορίτσια βρήκαν καταφύγιο σε ένα φιλικό σπίτι όπου η Ροζίνα έζησε κρυμμένη για 548 μέρες, με το ψεύτικο όνομα Νίτσα. Κάποιος Γερμανός τις πληροφορούσε πότε γίνονταν μπλόκα για να προσέχουν.

Κι η Υβόννη Καπουάνο, γεννημένη στη Θεσσαλονίκη, θυμάται τις τρεις φορές που την έπιασαν οι Ναζί και τις τρεις φορές το έσκασε, τη μέρα που έμεινε για ώρες κάτω από μια καταπακτή κι απλώς προσευχόταν μετά από έφοδο της Γκεστάπο στο σπίτι όπου κρυβόταν η μητέρα της με τη γιαγιά και τον παππού της.

Οι δικοί της μέχρι τότε δεν είχαν πειραχθεί γιατί ήταν προστατευόμενοι της πρεσβείας της Αργεντινής μετά από την έκδοση πλαστών χαρτιών που είχαν καταφέρει να βρουν, αλλά όταν διαταράχθηκαν οι σχέσεις Γερμανίας Αργεντινής, η Γκεστάπο χτύπησε και τη δική τους πόρτα. Αναρωτιόταν γιατί οι Ναζί ήθελαν να πάρουν τη γιαγιά της μια ανήμπορη γυναίκα ογδόντα τόσο χρόνων και αν φοβούνταν μη γεννήσει επικίνδυνα εβραϊόπουλα.

Ο Αλέξανδρος Σιμχά, γεννημένος το 1937 στην Καβάλα, παραδέχτηκε ότι η δική του περίπτωση ήταν «η πιο ελαφριά». Αν μπορεί φυσικά κανείς να περιγράψει ως τέτοια μια ιστορία ενός παιδιού πέντε χρόνων που έπρεπε να χωριστεί από την οικογένειά του γιατί ενώ όλοι είχαν αλλάξει ονόματα για να μην τους καταλάβουν εκείνος ως πιο μικρός μπορεί να τους πρόδιδε. Έχει χαραχτεί ανεξίτηλα στην καρδιά του ο ρατσισμός που βίωσε ως Εβραίος ακόμα και μετά την πτώση των Ναζί. Λίγα μπορούν να ειπωθούν για τη συγκίνηση και το δέος που νιώθει κανείς ακούγοντας ανθρώπους που ξεγλίστρησαν μέσα από τα νύχια του πιο τρομαχτικού θανάτου να μιλούν για όσα τους σημάδεψαν.

Τέλος, σε ερώτηση που απηύθυνε ένας φοιτητής προς τους ομιλήσαντες στη λήξη της εκδήλωσης σχετικά με το αν νιώθουν ως Εβραίοι ότι είναι αποκλεισμένοι ακόμα και σήμερα, ο Σιμχάς απάντησε πως δε νιώθει κάτι τέτοιο και πως αν κάποιος ποτέ τους στερήσει την ελευθερία, θα την πάρουν πίσω.

Σημ. Από το Νοέμβριο του 2011 υπάρχει στη Φιλοσοφική, στο εργαστήριο Πληροφορικής του 8ου ορόφου, πρόσβαση στο μεγαλύτερο οπτικοακουστικό αρχείο μαρτυριών Ολοκαυτώματος του κόσμου, το Visual History Archive της Shoah Foundation του University Southern California".

1940

Π
Ο
Τ
Ε
Ε
Α
Ν
Α

Δεν θα μας τρελάνετε εσείς!

Οι βλαχαρες και οι τρελές εχουν τις τύχες τις καλες..

Ίδού μερικά έξοδα της κυρίας Βίκης Σταμάτη: δύο καναπέδες σαλονιού 34.860,38 ευρώ, ύφασμα για δύο καναπέδες σαλονιού 19.701,46 ευρώ, κρόσσια για δύο καναπέδες 2.626,57 ευρώ, κορδόνι για δύο καναπέδες 552,96 ευρώ, τραπέζι εισόδου (μόνο η βάση) 21.480 ευρώ, μάρμαρο για τη βάση του τραπεζιού 11.714 ευρώ. Αυτές είναι οι δαπάνες ολίγων ωρών, γιατί μετά τους καναπέδες πήγε για ρούχα. ... Με 25000 εισόδημα έκανε το απίστευτο. Συμφωνα με τον νέο φορολογικό αμα βάλει αυτες τις αποδείξεις στην δήλωση θα πάρει και επιστροφή φόρου. Ασε το ΦΠΑ που πλήρωσε.. Σκαστε λοιπόν και μάθετε πέντε πραγματα γατακια που μόνο να βρίζετε ξέρετε

Ημερόλογιο καταστώματος.. Αποσπάσματα ερωτικής επιστολής

Με μια επιστολή που βρέθηκε στο προσωπικό αρχείο του Ακη Τσοχατζόπουλου ο δημοσιογράφος «Νίκος» ζητάει 270.000 ευρώ για την επικοινωνιακή υποστήριξη του Ακη και τον εξωραϊσμό του προφίλ του στην κοινή γνώμη με τη διενέργεια σφυγμομετρήσεων και κατευθυνόμενο θέμα τις «σκευωρίες κατά πολιτικών από συγκεκριμένα συμφέροντα». Και η πρόταση: Τακτική παραπολιτική παρουσία στα έντυπα: «Αδέσμευτος Τύπος», «ΑΞΙΑ», «Το Ποντίκι», «Βραδινή», «Λόγος», «Παρασκευή+13», «Καρφί», «Παρασκήνιο», «Παρών», «Εξπρές», «Ναυτεμπορική», «Δημοκρατία», «Ελεύθερος Τύπος» (Γίνεται λόγος για ένα παραπολιτικό σχόλιο ανά 20ήμερο). σχολιο απο Disdaimona "Ο Ακης ήταν συγυρισμενος κλεφτης, εκραταν τζαι σημειωσεις, τζαι αποδειξεις....το τραγικοτερο δε ειναι πως τουτος ο ανθρωπος παραλίγο να ήταν και πρωθυπουργος...εστεισε μαλιστα και καμπανια για να ηγηθεί ως πολιτικός υπερ μιας στροφης του πασοκ και για επιστροφή του κομματος στο ανθρωποκεντρικο του προγραμμα...μα ποσο περιπαιξιμο,a...."

Είναι τρελό το ψωμί της ξενιτιάς

Το Κατερινακι απο το σκληρό και αφιλόξενο LA, μπορεσε και ξέκλειψε χρόνο απο την φάμπρικα και εφτιαξε ενα βινδεο στο γουτουμπι . I am HELLENE.... Και εγω I am INHELL, αλλά είπα να μην σας ενοχλήσω.

Παντως οι ελληναρες ειναι γνωστοί στον κόσμο για πολλά ..τωρα προσθεσαμε και αλλα...ψυχασθενης που φωναζουν χωρις λόγο!! ΟΥΑΟΥ!!

ACTA ...

Στο προηγουμενο τευχος είχαμε ασχοληθεί με την συνθηκη ACTA που σκοπό εχει να ελέγχει καθε αξονα του διαδυκτιου. Πνευματικά διακιώματα, μουσικη, απόψεις κτλ..

Η συνθήκη δεν επικυρώθηκε απο το Ευρωπαϊκό συμβούλιο, και μάλλον δεν θα έχει εφαρμογή οπως αναμενόταν. Στο Αμερικα βεβαια και στην Αγγλετερα τα πραγματα ειναι αλλιώς.. για να μην πούμε για Κορεα και Κινα. Εκει παρακαλάνε να εχουν ιντερνετ και ας ειναι και μπαλωμενο. Οι συντροφοι εκεί βλέπυν 902 ακόμα..

Ο αγώνας λοιπόν συνεχιζεται και μέσα στα καλώδια...ΕΜΠΡΟΣ ΧΑΚΤΙΒΙΣΤΕΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ!!

Θέλεις να τα φτιάξουμε??

Ήτανε μια φορά κατι αριστεροί και θέλανε να φτιάξουνε πορνοταινία. Ο κακός τραπεζίτης όμως δεσ τους άφηκε σε χλωρό κλαρί. Τους έβαζε λόγια, τους έταζε λαγούς με πετραχήλια κτλ. Κανα δύο τα βρήκανε, αλλά μετα ο ένας το γύρισε το παραμύθι και έπεσε στον έρωτα μιας τύπισσας που λεγότανε οικουμενική. Ο άλλος έμεινε μόνος αφου νωρίτερα ο τρίτος του είπε οτι είναι ρεφορμιστής και δεν συμφωνεί με τίποτα. Ετσι ο μικρός Αλέξης κατάλαβε οτι τριολετα με αριστερούς δεν κάνεις και η δουλειά στράβωσε. Η ταινία που θα σάρωνε τα σινεμά της Ομόνιας δεν έγινε ποτέ.. Και έτσι γυρίσανε όλοι στην χειρονακτική εργασία των σκοτεινών τους παιδικών δωματιών.... "Άρε επανασταση ολο με τους άλλους πας, σε μας δεν κάθεσε ποτέ".

"Μήπως αμα ξανακάνω εκλογές μας δεις με άλλο μάτι?" αναρωτήθηκαν οι πορνοστάρ..

Zombie apocalypse

Ψάχνουνε να βρουνε κυβέρνηση τεχνοκρατών ,προσωπικοτήτων ανθρώπων του πνεύματος και της τέχνης και δεν ξερω και γω τι άλλο. Θα σηκώσουν από τον τάφο της ιστορίας ότι λείψανο έχει μείνει. Ετσι για να γουστάρουμε θα δούμε καθε κατακαημένο που δεν εφάρμοσε την παπατζα του να κυβερνάει. Θα δούμε μαριονέτα να κουνάει τα χεράκια του στην τουβου που θα πάει σύννεφο. Αφού όλοι αυτοί είναι καλοί τωρα, γιατί δεν έβαλαν στις εκλογές να βγούν να τελειώνουμε ??
Α ..ξεχασα.. Οι εκλογές γίνονται στην τηλεόραση now days...
Τα μνημόνια γίνανε μνημόσινα και τα κόλυβα θρέφουν τους νεκροζώντανους.
Die motherfucker die!!

Του άντρα του πολλα βαρύ μην του μιλατε για γατί..

Σύμφωνα με το όσα γράφει η Ζωοφιλική Σαλαμίνας στην σελίδα της, ένα κυνηγός εκτέλεσε με την καρμπίνα του τη γάτα των γειτόνων του, επειδή μπήκε στην αυλή του. Επίσης κατασχέθηκε ένα όπλο. Σύμφωνα με πληροφορίες, ο δράστης έχει στην κατοχή του τρία κυνηγετικά όπλα και είχε πυροβολήσει αρκετές φορές εναντίων άλλων γατών κυρίως της περιοχής του! Σύμφωνα με τον νέο νόμο για την προστασία των ζώων, θα αποδοθούν οι ποινές που ο νόμος ορίζει δηλαδή 5 χρόνια φυλάκιση και 15.000€ πρόστιμο! Το ανθρωπόμορφο που βλέπετε διαμένει στην Σαλαμίνα. Αν τον δειτε ή τον ξέρετε μην διαστασετε να του εκφρασετε τις...επιθυμίες σας...!

Έκτακτο δελτίο !!!

*Αν θέλαμε να χωρέσουμε όσα είδαμε και ακουσαμε σε αυτην την στήλη τότε θα ειχαμε οντως τρελαθει...
ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΤΗΝ ΣΤΗΛΗ ΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΑΣ ΣΧΟΛΙΑ ..τα χάπια ακριβίνανε!!

Ποίηση

τον εθνικομάχο ποιητή, του ναζισμού το αφρόνι, κατέβη ο χάρος να τον πνίξει με διπλό κορδόνι, και αυτός να ψάλλει αρχίηρε φασιστική ωδή κι ο χάρος τον εμπόκωσε με τρανταχτή πορδή

Κώστας Βάρναλης

Από την συλλογή ποιημάτων ΟΡΙΓΗ ΛΑΟΥ

Αφιερωμένο σε όλα τα σχήματα που θέλουν να έχουν άποψη για το μέλλον μας.

Κελί

Τα όνειρα μου φεύγουν σαν ταξιδιάρικα πουλία.
Γυρίζουν μόνο για να γεμίσουν τις κόγχες του
άδειου δωματίου σου, φωλιάζουν στην κενή σου
ψυχή. Τόσο βαθιά που δεν μπορείς να τα
διαβάσεις.

Το χελιδόνι έκατσε στα βλέφαρά σου, πίσω από
τα κάγκελα σου έδωσε ένα λουλούδι.

Το σφήνωσες ανάμεσα στα τούβλα και αυτό
τώρα ζει με την αγωνιά σου και τον ιδρώτα σου
που τρέχει στο σκελετωμένο σου κορμί κάθε
βράδυ.

Όμως η μυρωδιά του αποπνικτική. Μυρίζει
σικλαβιά φεύγουν τα πέταλα του, λικνίζονται στο
καθαρό αέρα του κόσμου. Βουτάς να τα πιάσεις,
δεν μπορείς.

Πριν πληγωθείς τραβήσσαι ξανά στον κόσμο σου.

(γραμμένο για τα κελιά στον κορυδαλλο)

Ποια περιπλανωμενη ανασα ηρθε και στεριωσε σε
αυτο το σωμα και εγινε η ψυχη μου;

Τι θρασος και θαρρος ειχε για να στεριωσει στα
σωθικα μου..

Απλα και ομορφα.

Με βρηκε, με διαλεξε.

Αρτια ψυχη, στο ριμαδοσωμα μας, για να'χουμε να
λεμε ιστοριες.

Για να'χουμε να ΖΟΥΜΕ ΡΕ.

Μην τα παρατατε...

Και αν απαρνηθω την τελειοτητα ειναι που πιστεψα
σε κατι πιο μεγαλο.

Εσένα

"Σ."

Μη με σταματάς. Ονειρεύομαι.
Ζήσαμε σκυμμένοι αιώνες αδικίας.
Αιώνες μοναξιάς.
Τώρα μη. Μη με σταματάς.
Τώρα κι εδώ για πάντα και παντού.
Ονειρεύομαι ελευθερία.
Μέσα απ' του καθένα
την πανέμορφη ιδιαιτερότητα
ν' αποκαταστήσουμε
του Σύμπαντος την Αρμονία.
Ας παίξουμε. Η γνώση είναι χαρά.
Δεν είναι επιστράτευση απ' τα σχολεία.
Ονειρεύομαι γιατί αγαπώ.
Μεγάλα όνειρα στον ουρανό.
Εργάτες με δικά τους εργοστάσια
συμβάλουν στην παγκόσμια σοκολατοποιία.
Ονειρεύομαι γιατί ΞΕΡΩ και ΜΠΟΡΩ.
Οι τράπεζες γεννάνε τους «ληητές».
Οι φυλακές τους «τρομοκράτες».
Η μοναξιά τους «απροσάρμοστους».
Το προϊόν την «ανάγκη»
Τα σύνορα τους στρατούς
Όλα η ιδιοχτηρία.
Βία γεννάει η βία.
Μη ρωτάς. Μη με σταματάς.
Είναι τώρα ν' αποκαταστήσουμε
του ηθικού δικαίου την υπέρτατη πράξη.
Να κάνουμε ποίημα τη Ζωή,
Και τη Ζωή πράξη.
Είναι ένα όνειρο που μπορώ μπορώ μπορώ
Σ' ΑΓΑΠΩ

και δεν με σταματάς δεν ονειρεύομαι. Ζω.
Απλώνω τα χέρια
στον Ερωτά στην αλληλεγγύη
στην Ελευθερία.
Όσες φορές χρειαστεί κι απ' την αρχή.
Υπερασπίζομαι την ΑΝΑΡΧΙΑ.

"ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ"

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΟΝΣΤΑΝΔΗ

Είχαν περάσει κιόλας 10 μήνες από την βάρβαρη καταστολή της εξέγερσης στη Κρονστάνδη και το κυνήγι αναρχικών στη Ρωσία, συνεχίζεται με αμείωτη ένταση.

Η Έμμα Γκόλντμαν και ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν, δεν θα μπορούσαν να σωτηθούν. Αυτοεξόριστοι πια, αφού διέφυγαν από σύλληψη ή και θάνατο, έγραψαν την ακόλουθη επιστολή, το 1922, όπου περιγράφουν τον τρομερό διωγμό των αναρχικών στη σοβιετική Ρωσία. Το γράμμα τους δημοσιεύτηκε από την ομάδα του λονδρέζικου περιοδικού Freedom, που ζητούσε τότε απ' όλες τις αναρχικές και συνδικαλιστικές εφημερίδες να το αναδημοσιεύσουν• καλούσαν επίσης τους συντρόφους τους στη Μεγάλη Βρετανία να προωθήσουν την πώληση του συγκεκριμένου τεύχους, λόγω αυξημένου παράζ.

Αγαπητοί σύντροφοι/αγαπητές συντρόφισσες,

Η δίωξη των επαναστατικών στοιχείων στη Ρωσία δεν έχει κοπάσει μετά την αλλαγή των πολιτικών και οικονομικών πολιτικών των μπολσεβίκων. Απεναντίας, έγινε ακόμα εντονότερη, δριμύτερη. Οι φυλακές της Ρωσίας, της Ουκρανίας, της Σιβηρίας είναι γεμάτες με άντρες και γυναίκες –και σε ορισμένες περιπτώσεις με μικρά παιδιά– που τολμάνε να κατέχουν απόψεις που διαφέρουν απ' αυτές του κυβερνώντος Κομμουνιστικού Κόμματος. Λέμε «κατέχουν απόψεις» εσκεμμένα. Γιατί στη Ρωσία τού σήμερα δεν είναι καν απαραίτητο να εκφράσεις τη διαφωνία σου με λόγο ή με πράξη για να υιοθετήσεις σύλληψη• η απλή κατοχή αντίθετων απόψεων σε καθιστά νόμιμη βορά της ντεφάκτο υπέρτατης εξουσίας στον τόπο αυτόν, της Τσεκά, της παντοδύναμης εκείνης μπολσεβίκικης Οχράνα («υπηρεσίας για την προστασία της δημόσιας ασφάλειας και τάξης»), η οποία δε γνωρίζει ούτε νόμο ούτε ευθύνη.

Μα απ' όλα τα επαναστατικά στοιχεία στη Ρωσία οι αναρχικοί είναι αυτοί που τώρα υφίστανται τον πλέον αδίστακτο και συστηματικό διωγμό. Η καταστολή τους απ' τους μπολσεβίκους άρχισε ήδη απ' τον Απρίλη του 1918, όταν η κομμουνιστική κυβέρνηση επιτέθηκε απρόκλητα και απροειδοποίητα στην Αναρχική Λέσχη της Μόσχας και με τη χρήση πολυβόλων και πυροβόλων όλων εκκαθάρισε όλη την οργάνωση. Ήταν η αρχή του αναρχοκνηγιού, ωστόσο είχε σποραδικό χαρακτήρα, ξεσπούσε μια στο τόσο, με σχετικά ανοργάνωτο και συχνά αντιφατικό τρόπο. Έτσι, οι αναρχικές εκδόσεις μια επιτρέπονταν, μια απαγορεύονταν. Αναρχικοί συλλαμβάνονταν κάπου κι απελευθερώνονταν αλλού.

Αλλοτε πυροβολούνταν κι άλλοτε, πάλι, πέζονταν να δεχτούν πιο υπεύθυνες θέσεις.

Αυτή όμως η χασοπή κατάσταση τερματίστηκε απ' το 10ο Συνέδριο του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος, τον Απρίλη του 1921. Τότε ο Λένιν κήρυξε ανοιχτό και αμείλικτο πόλεμο όχι μόνο ενάντια στους αναρχικούς, αλλά κι ενάντια σε «όλες τις μικροαστικές αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές τάσεις», όπου κι αν αυτές εντοπιζόνταν. Ήταν το σημείο καμής απ' όπου ξεκίνησε η συστηματική, οργανωμένη και πιο αδίστακτη εξόντωση των αναρχικών στην μπολσεβικοκρατούμενη Ρωσία. Μόνο τη μέρα της ομιλίας εκείνης του Λένιν, δεκάδες αναρχικοί, αναρχοσυνδικαλιστικές και συμπαθούντες τους συνελήφθησαν στη Μόσχα και στην Πετρούπολη. Την επόμενη μέρα έγιναν μαζικές συλλήψεις συντρόφων μας σε όλη τη χώρα. Από τότε ο διωγμός συνεχίστηκε με αυξανόμενη βία, κι είναι πια αρκετά προφανές ότι, όσο μεγαλύτερους συμβιβασμούς κάνει το κομμουνιστικό καθεστώς με τον καπιταλιστικό κόσμο, τόσο εντονότερη γίνεται η δίωξη του εναντίον του αναρχισμού. Έχει γίνει πάγια τακτική της μπολσεβίκικης κυβέρνησης να καλύπτει τη βάρβαρη διαδικασία κατά των συντρόφων μας με τη συλλογική κατηγορία του ληητοσυμμορτισμού. Πρακτικά αυτή η ατίαση στρέφεται τώρα εναντίον όλων των συλληφθέντων αναρχικών, συχνά ακόμα κι εναντίον απλών υποστηρικτών του κινήματός μας. Μια αρκετά βολική μέθοδος, σύμφωνα με την οποία οποιοσδήποτε μπορεί να εκτελεστεί μυστικά απ' την Τσεκά, χωρίς ακρόαση, δική ή έρευνα.

Ο πόλεμος του Λένιν εναντίον των αναρχικών τάσεων έχει πάρει την πιο αποκρουστική «ασιατική» μορφή εξολόθρευσης. Τον περασμένο Σεπτέμβριο πολυάριθμα σύντροφοι συνελήφθησαν στη Μόσχα, και στις 30 του ίδιου μήνα η Ιζβέστια δημοσίευσε το επίσημο ανακοινθέν, ότι δηλαδή δέκα απ' τους συλληφθέντες αναρχικούς πυροβολήθηκαν «ως συμμορίτες». Κανένας απ' αυτούς δεν είχε περάσει δική ή ακόμα κι ακροαματική διαδικασία, ούτε τους είχε επιτραπεί να εκπροσωπηθούν από δικηγόρο ή να δεχτούν επισκέψεις φίλων ή συγγενών. Μεταξύ των εκτελεσθέντων ήταν δύο από τους πιο γνωστούς Ρώσους αναρχικούς, των οποίων ο ιδεαλισμός και η διά βίου αφοσίωση στην υπόθεση της ανθρωπότητας είχε αντέξει στη δοκιμασία των τσαρικών μπουντρομιμών και της εξορίας, αλλά και διώξεων και βασάνων σε διάφορες άλλες χώρες. Ήταν η Φάνια Μπαρόν, η οποία είχε δραστηριοποιηθεί από τη φυλακή του Ριζάν πριν από αρκετούς μήνες, και ο Λεβ Τσέρνι, ο δημοφιλής ομιλητής και λογοτέχνης, που είχε περάσει πολλά χρόνια της ζωής του στα σιβηρικά κάτεργα για τις επαναστατικές του δραστηριότητες επί εποχής τσάρων. Οι μπολσεβίκοι δεν είχαν το θάρρος να πουν ότι είχαν πυροβολήσει τον Λεβ Τσέρνι• στον κατάλογο των εκτελεσθέντων εμφανίστηκε ως «Τουρτσανίνοφ» (ή Τουρτσενίνοφ), το οποίο –αν και ήταν το πραγματικό του όνομα– ήταν άγνωστο ακόμα και σε ορισμένους από τους στενότερους φίλους του.

Η πολιτική εξόντωσης συνεχίζεται. Πριν από μερικές εβδομάδες έγιναν κι άλλες συλλήψεις αναρχικών στη Μόσχα. Αυτήν τη φορά θύματα ήταν οι «συνβερσαλιστές» αναρχικοί (αναρχικοί «της παγκοσμιοποίησης») – η ομάδα που ακόμα κι οι μπολσεβίκοι θεωρούσαν φιλικότερη στους ίδιους. Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν επίσης ο Ασκάροφ, ο Σαπίρο [σημείωση του περιοδικού: όχι ο Λονδρέζος σύντροφός μας, ο A. Shapiro της αναρχοσυνδικαλιστικής εφημερίδας Golos Truda] και ο Σπιτζένκο, μέλη της γραμματείας του μοσχοβίτικου τμήματος των συνβερσαλιστών και γνωστοί σε όλη τη Ρωσία. Αρχικά οι σύντροφοι εξέλαβαν αυτές τις συλλήψεις, καθώς ήταν εξωφρενικές, ως αποτέλεσμα μη εξουσιοδοτημένης ενέργειας μερικών πρακτόρων της Τσεκά που είχαν επιδείξει υπερβάλλοντα ζήλο. Όμως, έκτοτε συγκεντρώθηκαν σχετικές πληροφορίες, ότι δηλαδή οι συνβερσαλιστές σύντροφοί μας κατηγορούνται επισήμως ως ληητοσυμμορίτες, παραχαράκτες, Μαχνοβίτες και μέλη της «παράνομης ομάδας Λεβ Τσέρνι». Τι ακριβώς σημαίνει μια τέτοια κατηγορία, το ξέρουν πολύ καλά μονάχα όσοι είναι εξοικειωμένοι με τις μεθόδους των μπολσεβίκων. Σημαίνει τουφεκίδι, εκτέλεση διά τουφεκισμού, άνευ ακροαματικής διαδικασίας ή προειδοποίησης.

Είναι σχεδόν απίστευτη η καταχθόνια σκοπιμότητα αυτών των συλλήψεων και κατηγοριών. Καταλογίζοντας στους Ασκάροφ, Σαπίρο, Σπιτζένκο και άλλους «συμμετοχή στην παράνομη ομάδα Λεβ Τσέρνι», οι μπολσεβίκοι επιδίωξαν από τη μία να δικαιολογήσουν την αποτρόπαια δολοφονία του Λεβ Τσέρνι, της Φάνια Μπαρόν και άλλων συντρόφων που εκτελέστηκαν τον Σεπτέμβρη, κι από την άλλη να δημιουργήσουν ένα βολικό πρόσχημα προκειμένου να πυροβολήσουν περισσότερους αναρχικούς. Μπορούμε να διαβεβαιώσουμε τους αναγνώστες ανεπιφύλακτα και απόλυτα πως δεν υπήρχε καμία παράνομη οργάνωση Λεβ Τσέρνι. Ο ισχυρισμός περί του ανηθέτου είναι φρικτό ψέμα, ένα εκ των πολλών παρόμοιων που έχουν διασπείρει οι μπολσεβίκοι εις βάρος των αναρχικών, με πλήρη ατιμωρησία.

Είναι πλέον καιρός το επαναστατικό εργατικό κίνημα του κόσμου να λάβει γνώση του καθεστώτος αίματος και δολοφονιών που ασκείται από την μπολσεβίκικη κυβέρνηση ενάντια σε όλους τους πολιτικά διαφωνούντες. Κι είναι επτακατική ανάγκη οι αναρχικοί και οι αναρχοσυνδικαλιστές, ιδίως, να αναλάβουν άμεση δράση με σκοπό να τερματιστεί αυτού του είδους η «ασιατική» βαρβαρότητα και να σωθούν, εάν είναι ακόμη δυνατόν, οι φυλακισμένοι σύντροφοί μας στη Μόσχα που απειλούνται με θάνατο. Ορισμένοι απ' τους συλληφθέντες αναρχικούς ετοιμάζονται να κηρύξουν απεργία πείνας μέχρι θανάτου, ως το μόνο μέσο διαμαρτυρίας τους ενάντια στην απόπειρα των μπολσεβίκων να προσβάλουν τη μνήμη του μαρτυρήσαντα Λεβ Τσέρνι αφού πρώτα διέπταξαν τον αποτρόπαιο φόνο του. Ζητούν την ηθική υποστήριξη των συντρόφων τους συνολικά. Έχουν το δικαίωμα να το απαιτούν αυτό, κι ακόμα περισσότερα. Η θαυμάσια αυτοθυσία τους, η διά βίου αφοσίωσή τους στη σπουδαία υπόθεση, η ακλόνητη επιμονή τους, τους δίνουν αυτό το δικαίωμα.

Σύντροφοι, φίλοι, παντού! Είναι στο χέρι σας να βοηθήσετε ώστε να δικαιωθεί η μνήμη του Λεβ Τσέρνι και ταυτόχρονα να σωθούν οι πολύτιμες ζωές των Ασκάροφ, Σαπίρο, Σπιτζένκο κι άλλων. Μην καθυστερείτε, αλλιώς μπορεί να 'ναι πολύ αργά. Απατήστε από την μπολσεβίκικη κυβέρνηση τα υποθέμενα έγγραφα για τον Λεβ Τσέρνι τα οποία προσποιείται πως κατέχει, και τάχα «εμπλέκουν τον Ασκάροφ κλπ. στην ομάδα ληητών και παραχαρακτών Λεβ Τσέρνι». Δεν υπάρχουν τέτοια έγγραφα, εκτός κι αν είναι πλαστά. Προκαλέστε τους μπολσεβίκους να τα προσκομίσουν, και κάντε να ξεσηκωθεί κάθε ειλικρινής επαναστάτης και αξιοπρεπής άνθρωπος σε μια παγκόσμια διαμαρτυρία κατά της συνέχισης του μπολσεβίκικου συστήματος, που διαπράττει συγερές δολοφονίες των πολιτικών του αντιπάλων. Βιαστείτε, γιατί χύνεται το αίμα των συντρόφων μας στη Ρωσία.

Αλεξάντερ Μπέρκιμαν, Έμμα Γκόλντμαν
Στακχόλμη, 7 Γενάρη 1922

* Ιστορική υποσημείωση του περιοδικού: «Τον Σεπτέμβρη του 1921 η Τσεκά εκτέλεσε τον αναρχικό ποιητή Λεβ Τσέρνι και τη Φάνια Μπαρόν. Ο Τσέρνι είχε δραστηριοποιηθεί στη μοσχοβίτικη Μαύρη Φρουρά και ήταν μέλος των Μυστικών Αναρχικών, οργάνωση που είχε τοποθετήσει το 1919 βόμβα στα κεντρικά γραφεία του Κομμουνιστικού Κόμματος στη Μόσχα, στην οδό Λεόντιεφ, αλλά ο ίδιος προσωπικά δεν είχε καμία ανάμειξη στο συμβάν. Το μητρώο της Φάνια Μπαρόν ως "ιδεολόγου" αναρχικής ήταν απαλλαγμένο από κάθε είδους τρομοκρατία», βλ. Paul Avrich, *The Russian Anarchists* (Οι Ρώσοι αναρχικοί), σ. 232-233.

** Πηγή: Freedom, Λονδίνο, Γενάρης 1922 / Kate Sharpley Library.

Αλλά και ένας ακόμη 'ξεχασμένος' εξόριστος, ο Νέστορας Μαχνο, πέντε χρόνια αργότερα, τον Μαρτη του 1926, γράφει μια επιστολή που δημοσιεύεται στο περιοδικό που εκδίδουν οι Ρώσοι εξόριστοι στο Παρίσι, το Delo Truda (The cause of Labour/H Υπόθεση η ο Αγώνας των εργατών). Το Παρίσι ήταν και ο τελευταίος σταθμός της εξορίας του Μαχνο. Μιας εξορίας που ξεκίνησε τον Αύγουστο του 1921 από την Ρουμανία, την Πολωνία, το Βερολίνο και τελείωσε με τον θάνατο του, από φυματίωση, στο Παρίσι, στις 6 Ιουλίου του 1944. Σ'όλη την διάρκεια της εξορίας του, δούλεψε σκληρά για να ζήσει και ταυτόχρονα έγραφε, σχεδίαζε και συζητούσε με τους συντρόφους του για τον μεγάλο Σκοπό: Την Ελευθερία και την Αναρχία.

Η 7η Μαρτίου είναι μια οδυνηρή ημερομηνία για τους προλετάριους της αποκαλούμενης "Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών" που συμμετείχαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στα γεγονότα που διαδραματίστηκαν εκείνη την ημερομηνία στην Κροστάνδη. Η επετειακή ανάμνηση της ημερομηνίας εκείνης είναι εξίσου επίσημη για τους προλετάριους όλων των χωρών, γιατί επαναφέρει τη μνήμη εκείνου που οι ελεύθεροι εργαζόμενοι και οι ναυτικοί της Κροστάνδης πιστοί στα ιδανικά της Ρώσικης Επανάστασης, απαιτήσαν μέχρι θανάτου από τον Κόκκινο εκτελεστή τους -το "Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα" και το όργανό του, την "Σοβιετική" κυβέρνηση.

Η Κροστάνδη απαιτούσε από τους δήμιους κρατιστές να δώσουν πίσω όλα όσα άνηκαν στους προλετάριους της πόλης και της επαρχίας, δεδομένου ότι αυτοί ήταν που είχαν πραγματοποιήσει την επανάσταση. Οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης επέμεναν πάνω στην πρακτική εφαρμογή των ιδανικών της Οκτωβριανής Επανάστασης:

Ελεύθερα εκλεγμένα Σοβιέτ, ελευθερία του Λόγου και ελευθερία του Τύπου για τους εργάτες και τους αγρότες, τους αναρχικούς και τους αριστερούς Σοσιαλεπαναστάτες.

Το Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα το θεώρησε αυτό σαν αδιανόητη απειλή της θέσης που μονοπωλούσε στη χώρα, και αποκρίπτοντας το πρόσωπο του άνανδρου εκτελεστή πίσω από τη μάσκα του επαναστάτη και φίλου των εργαζομένων, αποκάλυψε τους ελεύθερους ναυτικούς και τους εργάτες της Κροστάνδης «αντεπαναστάτες» και έστειλε εναντίον τους δεκάδες χιλιάδες πειθήνιους μπράβους και σκλάβους: Chekists, Kursanty (μαθητευόμενοι αξιωματικοί του Κόκκινου στρατού – σημείωση του Alexandre Skirda) και μέλη του Κόμματος, προκειμένου να σφραγισθούν αυτοί οι πραγματικοί μαχητές και επαναστάτες -οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης- που δεν είχαν κάνει τίποτα για το οποίο να μπορούν να κατακριθούν από τις επαναστασιακές μάζες, ενώ το μόνο παράπτωμά τους ήταν να αισθάνονται προσβεβλημένοι από τα ψέματα και τη ανανδρία του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος που ποδοπατούσε τα δικαιώματα των προλεταρίων και της Επανάστασης.

Στις 7 Μαρτίου του 1921, στις 645 το απόγευμα, εξαπολύθηκε μια καταגיδα πυρών πυροβολικού ενάντια στην Κροστάνδη. Όπως ήταν φυσικό και αναπόφευκτο, οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης απάντησαν αμυνόμενοι, παλεύοντας όχι μόνο για τις δικές τους διεκδικήσεις, αλλά και για λογαριασμό των άλλων προλεταρίων της χώρας που αγωνίζονταν για τα δικαιώματα που κατέκτησαν με την Επανάσταση και ποδοπατήθηκαν αυθαίρετα από τις μπολσεβίκικες αρχές.

Ο αγώνας τους βρήκε απήχηση από ολόκληρη την υποδουλωμένη Ρωσία που στάθηκε έτοιμη να υποστηρίξει τη δικαία και ηρωική πάλη τους, αλλά ήταν δυστυχώς ανίκανη να τα καταφέρει, επειδή ήταν αφοσιωμένη, στυγνά εκμεταλλευόμενη και δέσμη της δουλειάς από τις μονάδες καταστολής του Κόκκινου Στρατού και της Τσέκα, οι οποίες είχαν συνταχθεί με τρόπο ώστε να σπάσει το ελεύθερο πνεύμα και βούληση της χώρας.

Είναι δύσκολο να υπολογιστούν οι απώλειες που υπέστησαν οι υπερασπιστές της Κροστάνδης και η άβουλη μάζα του Κόκκινου Στρατού, αλλά μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι έπεσαν πάνω από δέκα χιλιάδες νεκροί. Στην πλειοψηφία τους ήταν εργαζόμενοι και αγρότες, οι ίδιοι οι άνθρωποι που το Κόμμα των ψευτών είχε χρησιμοποιήσει προκειμένου να αρπάξει την εξουσία, δίνοντάς τους ψεύτικες υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον. Τους είχε χρησιμοποιήσει επί χρόνια για την εξυπηρέτηση αποκλειστικά των κομματικών συμφερόντων του, ώστε να επεκταθεί και να περιχαρακωθεί η κυριαρχία του πάνω στην οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας. Ενάντια στην μπολσεβίκικη ολιγαρχία, η Κροστάνδη υπεράσπισε την ουσία του αγώνα των εργατών και των αγροτών στη Ρωσική Επανάσταση. Για τον ίδιο τον λόγο, οι ολιγαρχικοί εξολόθρευσαν τους εξεγερμένους της Κροστάνδης, κάποιους αμέσως μετά τη στρατιωτική νίκη τους υπόλοιπους στα μπουντρούμια και στα κελιά που κληροδότησαν τα Τσαρικά και Αστικά καθεστώτα. Έτσι, η ημερομηνία της 7ης Μαρτίου εκλαμβάνεται σαν βαθιά οδυνηρή επέτειος για τους εργαζομένους όλων των χωρών.

Η επίσημη μνήμη των εξεγερμένων της Κροστάνδης που χάθηκαν κατά τη διάρκεια της μάχης και των επιζώντων που αφέθηκαν για να σαπίσουν στις μπολσεβίκικες φυλακές αναζωπυρώνεται σ'αυτή την επέτειο, όχι μόνο για τους Ρώσους προλετάριους.

Αλλά αυτά τα θέματα δεν επιλύονται με θρήνους: εκτός από την επετειακή ανάμνηση της 7ης Μαρτίου, οι προλετάρια κάθε χώρας θα πρέπει να οργανώνουν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε κάθε περιοχή για το αίσχος που διαπράχθηκε στην Κροστάνδη από το Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα ενάντια στους επαναστατημένους εργάτες και ναυτικούς, και να απαιτήσουν την απελευθέρωση των επιζώντων που αργοπεθαίνουν στις μπολσεβίκικες φυλακές ή βρίσκονται υπό κράτηση στα στρατιωτικά συγκέντρωσης της Φινλανδίας.

Νέστορας Μάχνο

Delo Truda N°10, Μάρτιος 1926, pp3-4

Μετάφραση "Μαχνοβίτες"

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Delo Truda» N°10, Μάρτιος 1926, pp. 3-4. Συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «The Struggle Against the State and other essays» by Nestor Makhno, σε επιμέλεια έκδοσης Alexandre Skirda και μετάφραση Paul Sharkey. Εκδόσεις AK Press.

Τέλος δεύτερου μέρους. Το αφιέρωμα θα ολοκληρωθεί σε 4 μέρη

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ¹

Κύριε Πρύτανη,

Μές στή στενή στέγνα πού άποκαλείτε «Σκέψη», οι πνευματικές άκτίνες σαπίζουν όπως τ' άχυρο.

Άρκετά μέ τά λογοπαίγνια, άρκετά μέ τά συντακτικά τερτίπια, άρκετά μέ τίς ταχυδακτυλουργίες των τύπων, τώρα μάς μένει νά βρούμε τό μεγάλο Νόμο της καρδιάς, τό Νόμο πού δέν είναι νόμος, μιá φυλακή, μά ένας όδηγός για τό Πνεύμα χαμένος μέσα στόν ίδιο του τό λαβύρινθο. Πιό μακριά άπ' όσο ή έπιστήμη θά μπορούσε ποτέ νά φτάσει, εκεί όπου οι άκτίνες της λογικής διαθλώνται μέσα στά σύννεφα, αυτός ο λαβύρινθος ύπάρχει, σάν τό κέντρο όπου συγκλίνουν όλες οι δυνάμεις της ύπαρξης, οι έσχατες διακλαδώσεις των νεύρων του Πνεύματος. Μέσα σ' αυτό τό δαιδαλό με τά κινούμενα τείχη πού όλο μετακινούνται, έξω άπ' όλες τίς γνωστές μορφές της σκέψης, τό Πνεύμα μας κινείται, κατασκοπεύοντας τίς πιό μυστικές και αυθόρμητες κινήσεις του, εκείνες πού έχουν ένα χαρακτήρα άποκάλυψης, αυτό τόν άέρα πού ήρθε άπό άλλου, σταλμένος άπ' τόν ουρανό.

Άλλά ή γενιά των προφητών έχει σθήσει. Ή Ευρώπη γίνεται κρύσταλλο, γίνεται σιγά-σιγά μιá μούμια κάτω άπ' τίς γάζες των συνόρων της, των έργοστασίων της, των δικαστηρίων της, των πανεπιστημίων της. Τό Πνεύμα παγωμένο σπάει μέσα στίς μεταλλικές σανίδες πού τό περισφιγγουν. Τό λάθος θρίσκεται μέσα στά μουχλιασμένα σας συστήματα, στή λογική του 2 και 2 κάνουν 4, τό λάθος είναι όλότελα δικό σας, κύριοι Πρυτάνεις, πού πιαστήκατε

μές στά δίχτυα των συλλογισμών. Κατασκευάζετε μηχανικούς, δικαστές, γιατρούς άπό τους όποιους διαφεύγουν τά άληθινά μυστήρια του σώματος, οι κοσμικοί νόμοι της ύπαρξης, ψευτο-σοφούς τυφλούς μέσ στό υπερέραν, φιλόσοφους πού διατεινόνται νά ξαναφτιάξουν τό Πνεύμα. Κι ή πιό μικρή πράξη αυθόρμητης δημιουργίας είναι ένας κόσμος πολύ πιό σύνθετος και άποκαλυπτικός άπό όποι-αδήποτε μεταφυσική.

Παρατήστε μας λοιπόν ήσυχους, Κύριοι, είστε σκέτοι σφετεριστές. Μέ ποιό δικαίωμα επιδιώκετε νά κατευθύνετε τή νόηση, ν' άπονείμετε διπλώματα του Πνεύματος;

Δέν έχετε ιδέα για τό Πνεύμα, άγνοείτε τίς πιό κρυφές και ουσιαστικές διακλαδώσεις του, αυτά τά άρχαϊκά άποτυπώματα πού είναι τόσο κοντά στίς πηγές του έαυτού μας, αυτά τά ίχνη πού πολλές φορές κατορθώνουμε ν' άνακαλύψουμε πάνω στα πιό σκοτεινά στρώματα του έγκεφάλου μας.

Στό ίδιο τό όνομα της λογικής σας, σας λέμε: Ή ζωή βρωμάει, Κύριοι. Κοιτάξτε για μιá στιγμή τά πρόσωπά σας, για παρατηρείστε τά παρασκευάσματά σας. Μέσα άπ' τό κόσκινο των διπλωμάτων σας, βγαίνει μιá νεότητα λιπόσαρκη, χαμένη. Είστε ή πληγή ενός κόσμου, Κύριοι, και τόσο τό καλύτερο γι' αυτό τόν κόσμο, αλλά άς μή θεωρεί τόν έαυτό του τήν κεφαλή της άνθρωπότητας.

1. *La Révolution Surréaliste*, τεύχος 3, 15 Άπριλίου 1925.

Ποιός είναι ο Αντονέν Αρτώ

Ο Αντονέν Αρτώ (Antonin Artaud, πλήρες όνομα Antoine Marie Joseph Artaud) ήταν Γάλλος ηθοποιός, σκηνοθέτης, ποιητής και θεωρητικός του θεάτρου. Γεννήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου του 1896 και πέθανε στις 4 Μαρτίου του 1948. Από τα πρώτα μέλη του υπερρεαλισμού και τακτικός συνεργάτης του περιοδικού *La Revolution Surrealiste* (Η Σουρρεαλιστική επανάσταση).

Ο Αρτώ συνέγραψε πλήθος δοκιμίων και μελετών για το θέατρο και τη δραματολογία. Ο ίδιος επινόησε και δημιούργησε το Θέατρο της Σκληρότητας (*Théâtre de la cruauté*).

Για μεγάλες περιόδους της ζωής του, ο Αρτώ ήταν έγκλειστος σε ψυχιατρικές κλινικές, ενώ αντιμετώπιζε έντονα ψυχολογικά προβλήματα. Ο Αρτώ γεννήθηκε στη Μασσαλία. Από νωρίς εμφάνισε δείγματα άστατης υγείας. Στην ηλικία των τεσσάρων ετών προσβλήθηκε από μηνιγγίτιδα. Έπασχε παράλληλα από νευραλγία ενώ περνούσε και μεγάλες περιόδους κατάθλιψης. Την περίοδο της εφηβείας του, οι γονείς του φρόντισαν για μια μακροχρόνια σειρά παραμονών του σε σανατόρια. Διήρκεσαν συνολικά πέντε έτη, με ένα διάλειμμα δύο μηνών, τον Ιούνιο και Ιούλιο του 1916, όταν Artaud επιστρατεύτηκε. Τελικά όμως απαλλάχθηκε λόγω της υπνοβασίας του. Κατά τη διάρκεια των θεραπειών του στο σανατόριο, ο Αρτώ ήρθε σε επαφή με έργα των Ρεμπώ, Μπωντλαίρ και Έντγκαρ Άλαν Πόε.

Το Μάιο του 1919 ο διευθυντής του σανατορίου, ο Δρ. Dardel, συνιστά τη χορήγηση οπίου για τον Αρτώ, γεγονός που οδήγησε σε μόνιμο εθισμό του. Το Μάρτιο του 1920 ο Αρτώ εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Εκεί ήρθε σε επαφή με το κίνημα του υπερρεαλισμού στο οποίο και προσχώρησε, για να αποβληθεί ωστόσο λίγο αργότερα.

Ο Αρτώ υπήρξε επίσης ηθοποιός. Μάλιστα εμφανίστηκε σε δύο ταινίες που θεωρούνται κλασικές: στο *La Passion de Jean d'Arc* του Καρλ Ντράγιερ του 1928 (στο ρόλο του Jean Massieu) και στο *Napoléon* του Αμπέλ Γκανς του 1927 (στο ρόλο του Marat).

Τον Ιανουάριο του 1948 διαγνώστηκε πως πάσχει από καρκίνο. Πέθανε την ίδια χρονιά, από μια θανατηφόρα δόση κάποιου φαρμάκου. Δεν είναι γνωστό εάν εν γνώσει του χορήγησε στον εαυτό του αυτή τη θανατηφόρα δόση.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΙΑΤΡΟΥΣ ΤΩΝ ΦΡΕ- ΝΟΚΟΜΕΙΩΝ

Κύριοι,

Οι νόμοι, ή συνήθεια σάς παρέχουν τὸ δικαίωμα νὰ μετράτε τὸ πνεῦμα. Αὐτὴ τὴν ἀμφίβολη κυρίαρχη δικαιοδοσία, εἶναι μὲ τὴ συγκατάθεσή σας πού τὴν ἐξασκεῖτε. Ἄς γελάσουμε. Ἡ εὐπιστία τῶν πολιτισμένων λαῶν, τῶν σοφῶν, τῶν κυβερνῶντων στολίζει τὴν ψυχιατρικὴ μὲ ποιὸς ξέρεῖ τί ὑπερφυσικά φῶτα! Ἡ δίκη τοῦ ἐπαγγέλματός σας ἔχει ἐκ τῶν προτέρων κριθεῖ. Δὲν ἔχουμε πρόθεση νὰ συζητήσουμε ἐδῶ τὴν ἀξία τῆς ἐπιστήμης σας, μῆτε τὴν ἀμφίβολη ὑπαρξὴ τῶν διανοητικῶν ἀσθενειῶν. Ἄλλ' ὅμως σ' ἐκατὸ φαντασμένες θεωρίες περὶ παθογένειας ὅπου ἐπιτείνεται ἡ σύγχυση ὕλης καὶ πνεύματος, σ' ἐκατὸ ταξινομήσεις ἀπ' τὶς ὁποῖες οἱ πιὸ ἀόριστοι εἶναι ὡς τώρα οἱ μόνες χρησιμοποιήσιμες, πόσες καλόπιστες ἀπόπειρες γιὰ νὰ προσεγγίσετε τὸν κόσμον τοῦ ἐγκεφάλου ὅπου ζοῦν τόσοι ἀπ' τοὺς φυλακισμένους σας; Πόσοι εἰστε, γιὰ παράδειγμα, αὐτοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους τὸ ὄνειρο τοῦ πρόωρα τρελοῦ, οἱ εἰκόνες τῶν ὁποίων εἶναι λεία εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ σαλάτα λέξεων;

Δὲν ἀπορούμε πού σας βρῖσκουμε ἀνάξιους γιὰ ἓνα ἔργο πού προορίζεται γιὰ πολὺ λίγους. Ὅμως ξεσηκωνόμαστε ἐναντία στοῦ δικαίωμα πού παραχωρήθηκε σὲ ἀνθρώπους, στενόμενα ἢ ὄχι, νὰ τιμωροῦν μὲ μιὰ ἰσόδια κάθειρξη χάριν τῶν ἀναζητήσεών τους στοῦ χώρου τοῦ πνεύματος.

Καὶ τί κάθειρξη! Ξέρουμε – κι εἶναι λίγα αὐτὰ πού ξέρουμε – πὼς τὰ ἀσυλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀσυλα, εἶναι φρικτὰ κάτεργα, ὅπου οἱ κρατούμενοι προσφέρουν μιὰ εὐ-

κολη καὶ δωρεάν χειρωνακτικὴ ἐργασία, ὅπου οἱ ὠμότητες ἀποτελοῦν τὸν κανόνα, κι αὐτὸ μὲ τὴ συγκατάθεσή σας. Τὸ ἀσυλο τῶν φρενοδραβῶν, κάτω ἀπ' τὴν κάλυψη τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς δικαιοσύνης, μπορεῖ νὰ παραβληθεῖ μὲ τὸ στρατόν, τὴ φυλακὴ, τὸ δεσμοτήριον.

Δὲ θὰ θέσουμε ἐδῶ τὸ ζήτημα τῶν αὐθαίρετων ἐγκλεισμών στὰ φρενοκομεία, γιὰ νὰ σας ἀπαλλάξουμε ἀπ' τὸν κόπο τῶν εὐκολῶν διαψεύσεων. Βεβαιώνουμε πὼς ἓνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπ' τοὺς οἰκοτρόφους σας, τοὺς τελείως τρελοὺς σύμφωνα μὲ τὸν ἐπίσημο ὄρισμό, εἶναι, κι αὐτοὶ ἀκόμα, αὐθαίρετα κλεισμένοι. Δὲ δεχόμαστε νὰ ἐμποδίζεται ἡ ἐλεύθερη ἀνάπτυξη ἑνὸς παραληρήματος, ἐξίσου νόμιμου, ἐξίσου λογικοῦ, μὲ κάθε ἄλλη ἀλληλουχία ἀνθρωπίνων ἰδεῶν ἢ ἐνεργειῶν. Ἡ καταστολὴ τῶν ἀντικοινωνικῶν ἀντιδράσεων εἶναι τόσο χιμαιρικὴ ὅσο καὶ ἀπαράδεκτη στὴν οὐσία της. Ὅλες οἱ ἀτομικὲς ἐνέργειες εἶναι ἀντικοινωνικῆς. Οἱ τρελοὶ εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν άτομα – θῦματα τῆς κοινωνικῆς δικτατορίας – σ' ὄνομα αὐτῆς τῆς ἀτομικότητας πού εἶναι χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαιτοῦμε ν' ἀπελευθερωθοῦν αὐτοὶ οἱ κατάδικοι τῆς εὐαισθησίας, γιὰτὴ μὲ τὴν ἴδια λογικὴ δὲν ἀνήκει στὴν ἐξουσία τῶν νόμων νὰ φυλακίζουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού σκέφτονται καὶ ἐνεργοῦν.

Χωρὶς νὰ ἐπιμεινουμε στὸν ἀπόλυτα μεγαλοφυῆ χαρακτήρα τῶν ἐκδηλώσεων ὀρισμένων τρελῶν, στοῦ βαθμοῦ πού εἴμαστε ἱκανοὶ γιὰ νὰ τὰ ἐκτιμήσουμε, διακηρύσσουμε τὴν ἀπόλυτη νομιμότητα τῆς ἀντίληψης πού ἔχουν γιὰ τὴν πραγματικότητα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν πράξεων πού ἀπορρέουν ἀπ' αὐτὴ.

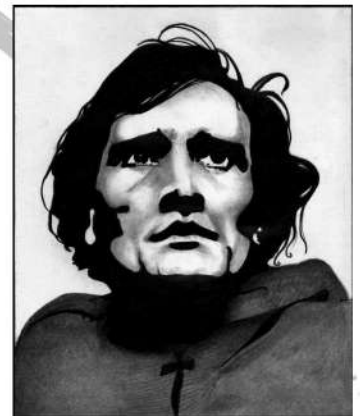
Μπορεῖτε νὰ τὰ θυμηθεῖτε αὐτὰ ἀγριο τὸ πρωὶ τὴν ὥρα τῆς ἐπίσκεψης, ὅταν θὰ προσπαθήσετε νὰ συνομιλήσετε χωρὶς κώδικα μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους σὲ σχέση μὲ τοὺς ὁποίους, παραδεχτήτε το, πλεονεκτεῖτε μόνον ὡς πρὸς τὴ δύναμη.

Θέατρο τῆς Σκληρότητας

Σύμφωνα μὲ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρτώ, τὸ θέατρο τῆς σκληρότητας δημιουργήθηκε προκειμένου νὰ ἀποκατασταθεῖ στο θέατρο μιὰ ἐμπαθὴς καὶ σπασμωδικὴ σύλληψη τῆς ζωῆς. Βασικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θεάτρου τῆς σκληρότητας εἶναι: Ἡ ἀπαισιοδοξία ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ ἡ ἐλπίδα ὅτι τὸ θέατρο μπορεῖ νὰ οδηγήσει σὲ ἀλλαγές.

Ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ κοινού ἀπὸ τὴν καθημερινὴ πραγματικότητα καὶ ἡ χρῆση συμβόλων μὲ σκοπὸ τὴν συναισθηματικὴ καὶ ψυχικὴ συμμετοχὴ τοῦ. Χρῆση τεχνικῶν καὶ σκληρῶν ἐκφραστικῶν μέσων μὲ ἀπότερο στόχο τὴν ἀφύπνιση τοῦ κοινού, ἓνα εἶδος ψυχοθεραπείας.

Χρῆση τοῦ γκροτέσκου, τοῦ ἀσχημοῦ καὶ τοῦ πόνου γιὰ τὴν ἀπεύθυνση στο κοινὸ

ΛΕΕΙ Ο ΝΤΟΥΡΙΤΟ ότι οι ισχυροί έφτιαξαν τον κόσμο επίπεδο. Με τη βία των πολέμων, του θανάτου και της καταστροφής, τον ισοπέδωσαν, αναγκάζοντάς τον να χάσει τη στρογγυλότητά του. «Και όχι μόνο», λέει ο Ντουρίτο. «Αφού οι ισχυροί ισοπέδωσαν τον κόσμο, τον τοποθέτησαν έτσι που να μοιάζει με τοίχο, χωρίζοντας τη μία πλευρά από την άλλη. Αλλά δεν είναι ένας τοίχος όπως αυτοί που ξέρουμε. Όχι. Είναι ένας τοίχος οριζόντιος. Με άλλα λόγια, δεν υπάρχει μόνο η μία και η άλλη πλευρά, αλλά επίσης η πάνω και η κάτω».

Λέει ο Ντουρίτο ότι από την πάνω πλευρά του τοίχου ζουν οι ισχυροί, σε εντυπωσιακά παλάτια, με πολυτελή αυτοκίνητα, μεγάλους κήπους, πισίνες, ψηλά κτίρια. Λέει ο Ντουρίτο ότι εκεί πάνω υπάρχει πολύς χώρος και λίγος κόσμος. Λίγος, πολύ λίγος.

«Από την κάτω πλευρά του τοίχου», λέει ο Ντουρίτο, «ζει ο κοινός και συνηθισμένος κόσμος, μένει σε ταπεινά σπίτια, στοιβαγμένα το ένα πάνω στ' άλλο, ο αέρας είναι βρόμικος, το ίδιο και το νερό. Εκεί κάτω υπάρχει λίγος χώρος και πολύς κόσμος. Πολύς, πάρα πολύς.» Τα βιβλία γεωγραφίας εξακολουθούν να διδάσκουν ότι ο κόσμος είναι στρογγυλός, αλλά πρόκειται για ένα

τέχνασμα, για να κρύψουν ότι υπάρχουν κάποιοι που είναι από πάνω και άλλοι που είναι από κάτω. Και, κυρίως, αυτοί που είναι από πάνω βρίσκονται εκεί γιατί τους στηρίζουν οι από κάτω», λέει ο Ντουρίτο χτυπώντας μια υδρόγειο σφαίρα, απ' αυτές που χρησιμοποιούν στα σχολεία για το μάθημα της ημέρας. Λέει ο Ντουρίτο ότι ο τοίχος και αυτοί που είναι από πάνω έχουν μεγάλο βάρος, και γι' αυτό αυτοί που είναι από κάτω αγανακτούν, γκρινιάζουν, συνωμοτούν. Λέει ο Ντουρίτο ότι, επιπλέον, το μεγάλο βάρος έχει προκαλέσει μια μεγάλη ρωγμή στον τοίχο. Λέει ο Ντουρίτο ότι ο νεοφιλελευθερισμός προσπαθεί να επιδιορθώσει τον τοίχο και το χαρμάνι που χρησιμοποιεί είναι η τάξη των πολιτικών. Λέει ο Ντουρίτο ότι οι από κάτω, δηλαδή η μεγάλη

πλειονότητα της ανθρωπότητας, προσπαθούν να διακρίνουν μέσα από τη χαραγματιά για να δουν τι είναι αυτό που βαραίνει τόσο και, κυρίως, γιατί πρέπει να υπομένουν αυτό το βάρος. Λέει ο Ντουρίτο ότι η εξέγερση στον κόσμο είναι σαν μια ρωγμή στον τοίχο: καταρχάς, θέλει να διακρίνει την άλλη πλευρά. Αλλά στη συνέχεια, αυτή η ματιά φθείρει τον τοίχο και τελικά τον κομματιάζει τελείως. Λέει ο Ντουρίτο ότι η εξέγερση προχωρά πιο μακριά από τη σύγχρονη «αλλαγή».

Γιατί η σύγχρονη «αλλαγή» χρησιμοποιεί τη ρωγμή για να γλιστρήσει στην άλλη πλευρά του τοίχου, στην από πάνω, ξεχνώντας, συνειδητά ή ασυνειδητά, ότι δεν μπορούν να περάσουν όλοι από τη ρωγμή. Η «αλλαγή» λοιπόν είναι το πέρασμα στην από πάνω πλευρά, και η νεοφιλελεύθερη δημοκρατία είναι όταν κάποιοι λίγοι βλέπουν, εκπροσωπώντας τους πολλούς, και αυτοί οι λίγοι διηγούνται στους πολλούς αυτό που δεν μπορούν να δουν. «Βέβαια», λέει ο Ντουρίτο, «προσέχουν ιδιαίτερα να μη θίξουν τον λόγο που οι λίγοι είναι από πάνω και οι πολλοί από κάτω. Και, κυρίως, το ζήτημα ότι οι από κάτω στηρίζουν τους από πάνω.

» Η εξέγερση, αντίθετα, προχωρά πιο πέρα. Δεν προσπαθεί να διακρίνει την άλλη πλευρά, ούτε, πολύ περισσότερο, να περάσει σ' αυτή, αλλά αυτό που θέλει είναι να φθείρει τον τοίχο, μέχρι που να τον κάνει να καταρρεύσει τελικά και, μ' αυτόν τον τρόπο, να μην υπάρχει ούτε η μία ούτε η άλλη πλευρά, ούτε η πάνω ούτε η κάτω.» Και μια και μιλάμε για τοίχους, ένας τοίχος χωρίς γκράφιτι είναι σαν έναν κόσμο χωρίς εξεγερμένους, δηλαδή δεν αξίζει τίποτα», λέει ενώ τον ακολουθεί, χωρίς να τον προλαβαίνει, ένα όχημα με αστυνομικούς, αφού έχει γράψει, με μεγάλα γράμματα και σε όλα τα χρώματα, ένα «ΟΧΙ!» στο χαρτί του ημερολογίου της Εξουσίας.

Από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού
Απρίλιος 2003

Το κίνημα των Ζαπατίστας ξεκίνησε, ως τέτοιο, την δράση του το 1994 (παρόλο που ο EZLN έχει ήδη συγκροτηθεί από ένα μικρό πυρήνα επαναστατών από τις 17 Νοέμβρη του 1983). Ιθαγενείς στην πλειοψηφία τους, κηρύσσοντας τον πόλεμο στη μεξικανική κυβέρνηση. Η εξέγερση ξεκίνησε την 1η Ιανουαρίου του 1994 όταν κατέλαβαν την πρωτεύουσα του ομόσπονδου μεξικανικού κρατίδιου Τοϊπίας το Σαν Κριστόμπαλ δε λας Κάσας. Σταδιακά η εξέγερση επεκτάθηκε και σε άλλες πολιτείες στο νότιο Μεξικό. Δώδεκα μέρες μετά, η σιγή των όπλων έδωσε τη θέση της στη δύναμη του λόγου που άρχισε να κατακλύζει τις εφημερίδες, το διαδίκτυο, τα έντυπα. Οι Ζαπατίστας ζητούν για λογαριασμό των ιθαγενών Ινδιάνων να δίνουν ελευθερία χωρίς διώξεις, γη για να καλλιεργήσουν και να πάρουν το χέρι των ιθαγενών αγροτών που απαρτίζουν τον Στρατό των Ζαπατίστας (EZLN). Εκπρόσωπος και οργανωτής του κινήματος είναι ο Subcomandante Marcos. Ο «υποδιοικητής» όπως αυτοπροκαλείται, αφού διοικητής σύμφωνα με τον ίδιο τον Μάρκος είναι ο λαός. Ο Μάρκος έχει γράψει πάνω από 200 δοκίμια και ιστορίες και έχει εκδόσει 21 βιβλία με τις πολιτικές και φιλοσοφικές του απόψεις. Είναι ξεκάθαρο ωστόσο η στόχευση του στα γραπτά του, όπως υποδηλώνει και ο τίτλος του βιβλίου του «Όπλο μας οι λέξεις», μια συλλογή άρθρων, ποιημάτων, λόγων και γραμμάτων. Σε γράμματα του τον Ιανουάριο του 2003 στη βασική ETA, αναφέρει: Διδάσκουμε τα παιδιά ότι υπάρχουν τόσες λέξεις όσα και χρώματα και ότι υπάρχουν τόσες πολλές σκέψεις επειδή μέσα τους βρίσκεται ο κόσμος που γεννιούνται αυτές οι λέξεις. Και τα διδάσκουμε να μιλούν τη γλώσσα της αλήθειας, να μιλούν δηλαδή με την καρδιά τους.

Ο ΝΤΟΥΡΙΤΟ

ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΕΚΛΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η ΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΥΙΟΘΕΤΕΙ ένας άνθρωπος απέναντι στις καρέκλες είναι αυτή που τον προσδιορίζει πολιτικά. Ο Επαναστάτης (έτσι, με κεφαλαίο γράμμα) κοιτάζει με περιφρόνηση τις κοινές καρέκλες και λέει στους άλλους και τον εαυτό του: «Δεν έχω χρόνο για να καθίσω, η δύσκολη αποστολή που μου έχει αναθέσει η Ιστορία (έτσι, με κεφαλαίο) δεν μου επιτρέπει να αποσπάται η προσοχή μου με σαχλαμάρες». Έτσι περνάει η ζωή του, μέχρι που φτάνει μπροστά στην καρέκλα της Εξουσίας, ρίχνει κάτω με μια σφαίρα αυτόν που είναι εκεί, κάθεται ο ίδιος και με συνοφρυωμένο ύφος, σαν δυσκοίλιος, λέει στους άλλους και τον εαυτό του: «Η Ιστορία (έτσι, με κεφαλαίο) έχει τελειώσει. Όλα έχουν νόημα πια, τα πάντα. Εγώ είμαι στην Καρέκλα (έτσι, με κεφαλαίο) και είμαι ο κολοφώνας του χρόνου». Συνεχίζει να κάθεται λοιπόν, μέχρι που έρχεται ένας άλλος Επαναστάτης (έτσι, με κεφαλαίο), τον ανατρέπει και η ιστορία (έτσι, με πεζό) επαναλαμβάνεται. Ο εξεγερμένος (έτσι, με πεζό γράμμα), αντίθετα, όταν κοιτάζει μια κοινή και συνηθισμένη καρέκλα, την εξετάζει προσεκτικά και μετά πηγαίνει και φέρνει δίπλα της μια άλλη καρέκλα, κι άλλη, κι άλλη, και σε λίγο όλο αυτό μοιάζει με καφενείο, γιατί έχουν έρθει κι άλλοι εξεγερμένοι (έτσι, με πεζό) και υπάρχει σε αφθονία ο καφές, ο καπνός και ο λόγος, και τότε, ακριβώς όταν όλοι έχουν αρχίσει να κάθονται άνετα, τους πιάνει μια ανησυχία, σαν να έχουν σκουλήκια, χωρίς να ξέρουν όμως αν αυτό οφείλεται στον καφέ, τον καπνό ή τον λόγο, κι έτσι σηκώνονται όλοι και συνεχίζουν το δρόμο τους, μέχρι να συναντήσουν μια άλλη κοινή και συνηθισμένη καρέκλα, και η ιστορία επαναλαμβάνεται. Μόνο που υπάρχει μια παραλλαγή: όταν ο εξεγερμένος πέσει πάνω στην Καρέκλα της Εξουσίας (έτσι, με κεφαλαία), την κοιτάζει προσεκτικά, την εξετάζει, αλλά αντί να κάτσει, παίρνει μια λίμα, απ' αυτές για τα νύχια, και με ηρωική υπομονή λιμάρει τα πόδια της μέχρι να καταφέρει να γίνουν τόσο εύθραυστα ώστε να σπάσουν όταν καθίσει κάποιος, πράγμα που συμβαίνει σχεδόν αμέσως. Ταν ταν. – Ταν ταν; Μα Ντουρίτο... – Τίποτα, τίποτα. Ξέρω ότι αυτό είναι πολύ στείρο και η θεωρία πρέπει να είναι βελούδινη, αλλά η δική μου είναι μεταθεωρία. Μπορεί να με κατηγορήσουν για αναρχικό, αλλά ας χρησιμεύσει η έκθεσή μου ως ταπεινός φόρος τιμής στους παλιούς ισπανούς αναρχικούς, των οποίων τον ηρωισμό αποσιωπούν κάποιοι, αλλά αυτό δεν μειώνει το μεγαλείο τους.

Από τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού
12 Οκτωβρίου 2002

INFO

Επιλέγοντας έναν μεταφορικό, ειρωνικό και αντιεραρχικό λόγο οι Ζαπατίστας αποστασιοποιούνται πλήρως από τον παραδοσιακό «υπηρεσιακό αριστερό λόγο της εξέγερσης και τα κλασικά στρατευμένα κείμενα της Λατινικής Αμερικής, απομυθοποιούν τον μεσσιανισμό μιας κουλτούρας αντίστασης που είναι επίσημη, αυστηρή και δογματική, και απορρίπτουν το λεξιλόγιο της θυματοποίησης. Τα κείμενα των Ζαπατίστας, με τις πολυάριθμες εκδόσεις ανά τον κόσμο –πράγμα πρωτόγνωρο για έναν λόγο που προέρχεται από ένα κίνημα ανταρτών, διακρίνονται για την πολυμορφία τους: κάποια συνιστούν δοκίμια αντίστασης και αγώνα, άλλα παρέχουν ενημέρωση για την κατάσταση στην Τσιάπας, άλλα αναλύουν τις συνέπειες της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και άλλα περιλαμβάνουν ιστορίες με συμβολικές εικόνες, μύθους ιθαγενών, παραθέσεις και ποιήματα της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Όμως, παρά την διαφορετικότητα του περιεχομένου τους, όλα υπηρετούν το πολιτικό πρόταγμα των Ζαπατίστας και των ιθαγενών και προωθούν τα αιτήματά τους. Στο υλικό αυτό περιλαμβάνονται και τα παιγνιώδη παραμύθια του Ντουρίτο, ενός σκαθαριού, τα οποία διαμορφώνονται με δάνεια από τη σύγχρονη δυτική κουλτούρα, ανακαλώντας τη λογοτεχνία της παρωδίας. Οι ιστορίες αυτές μοιάζουν να απευθύνονται σε ένα λιγότερο «εξοικειωμένο» κοινό, αφού οι αναφορές του είναι πιο «διεθνιστικές». Όταν ο Ντουρίτο εμφανίζεται για πρώτη φορά, μελετά τις στρατηγικές του νεοφιλελευθερισμού στη Λατινική Αμερική, από ατομικό συμφέρον, θέλοντας να μάθει σε πόσο χρόνο θα ηττηθεί ο νεοφιλελευθερισμός, για να εξαφανιστούν από τη ζούγκλα οι μπότες των στρατιωτών που τον απειλούν καθημερινά. Η μορφή του Ντουρίτο ταυτίζεται με κάθε περιθωριοποιημένη ομάδα του κόσμου, ανάλογα με τα βιώματα και τους ορίζοντες του κάθε αναγνώστη. Από την άλλη πλευρά, ο μικρός Ντουρίτο συνδέεται με τη γνώση και τη σοφία: είναι ο διανοούμενος των ανακοινώσεων, από το στόμα του οποίου προέρχονται τα διδακτικά κομμάτια, όπως τα μαθήματα και οι διαλέξεις. Επιπλέον, η καινοτομία, η ανατροπή, η τρέλα και η απουσία επιθυμίας των Ζαπατίστας για την κατάκτηση της εξουσίας βρίσκουν το ισοδύναμό τους στις ηρωικές και απερίσκεπτες πράξεις του μικρού αυτού σκαθαριού.

EZLN
¡YA BASTA!

ΑΝΑΡΧΟΜΙΕ

by +S:Ro

ΑΝΕΡΓΙΑ - ΦΤΟΧΕΙΑ

ΤΙ ΛΕΩ ΠΡΟΣ

ΦΥΛΑΚΗ - ΦΥΛΑΚΗ

ΦΟΒΟΣ - ΤΡΟΜΟΣ - ΦΑΘΟΣ

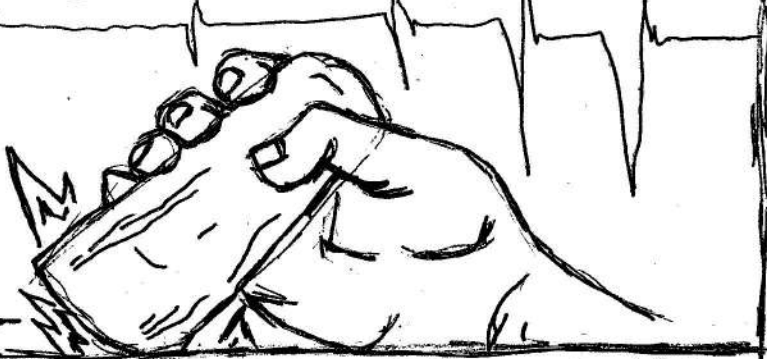
ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

ΑΝΑΒΕΒΕΣ Η?

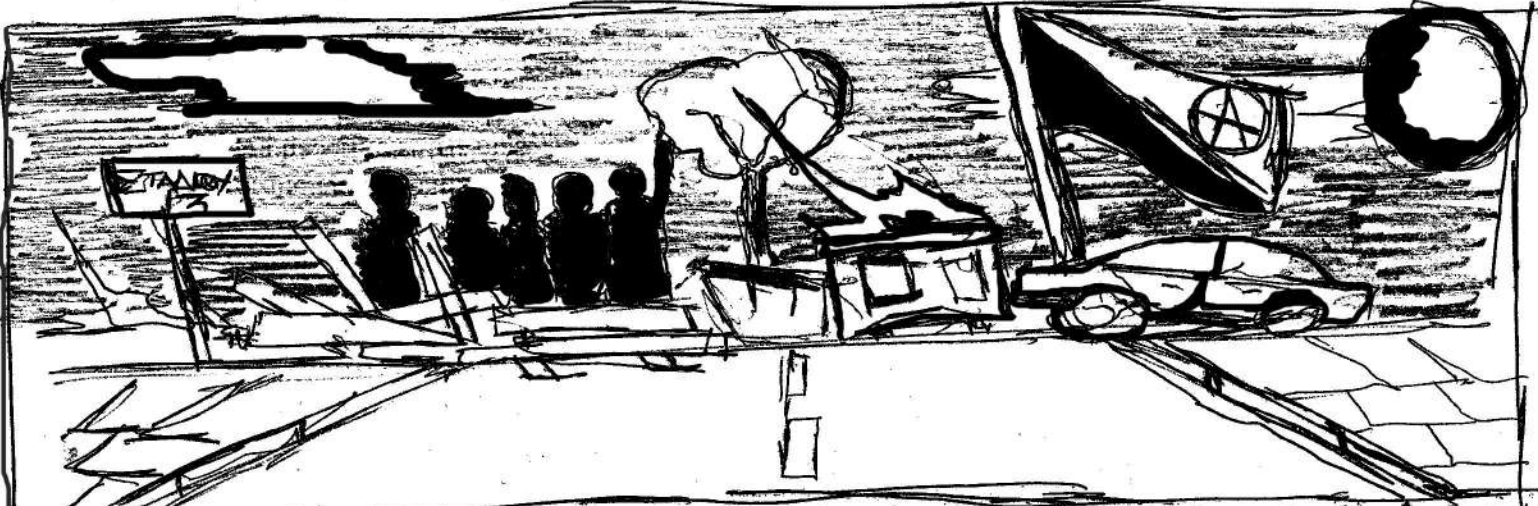
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΑΑ ΑΑ

ΑΡΚΕΤΑ - ΑΡΚΕΤΑ - ΑΡΚΕΤΑ - ΑΡΚΕΤΑ - ΑΡΚΕΤΑ - ΑΡΚΕΤΑ -

ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ!!!

ΤΟΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΟΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΣΤΗΣΕ. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ - - -

Αναρχικός Ατομικισμός – Emile Armand

Ζήσε τη δική σου ζωή

-Γιατί παρατάς τις ανοιχτές λεωφόρους γι αυτό το στενό και κακοφτιαγμένο δρομάκι;
Ξέρεις στ αλήθεια, κοριτσάκι, που πηγαίνεις;
Μπορείς κάλλιστα να βρεθείς σε μια απρόσμενη άβυσσο.
Κανείς, ούτε καν οι εγκληματίες, δεν τολμούν να κατεβούν σ' αυτή.
Μείνε στον φαρδύ, άνετο δρόμο που παίρνει όλος ο κόσμος, γιατί όχι;
Μείνε στο γνωστό και χιλιοπερπατημένο μονοπάτι με τις πινακίδες του και τα σήματά του.
Είναι τόσο βολικό κι ευχάριστο να πηγαίνεις πάνω κάτω σ αυτό!

-Είναι που έχω βαρεθεί την αποπνιχτική σκόνη, την χιλιοπατημένη διαδρομή που ακολουθούν οι άλλοι. Σιχάθηκα τους δυσκίνητους οδηγούς του και τους βιαστικούς διαβάτες. Την μονοτονία των περαστικών, τις κόρνες των αυτοκινήτων κι αυτά τα δένδρα που παρατάσσονται δεξιά κι αριστερά σαν στρατιώτες. Θέλω να αναπνεύσω ελεύθερα, όπως μου αρέσει, να ζήσω τη δική μου ζωή.

-Δε θα τα καταφέρεις ποτέ να ζήσεις έτσι, καημένο κορίτσι. Είναι μια χίμαιρα. Τα χρόνια που φεύγουν θα σε γιατρέψουν αργά ή γρήγορα απ' την επιθυμία αυτή. Πάντοτε ζούμε σ' ένα βαθμό τουλάχιστον, για τους άλλους, κι αυτοί, ως αντάλλαγμα ζούμε σ' ένα βαθμό για μάς. Αυτός που σπέρνει το σιτάρι δεν είναι ο ίδιος μ εκείνον που φτιάχνει το ψωμί. Κι ο ανθρακωρύχος δεν είναι ο ίδιος που οδηγεί το τρένο. Η ζωή στην κοινωνία είναι ένα σύμπλεγμα από περίπλοκους ανθρώπινους μηχανισμούς, η λειτουργία των οποίων απαιτεί τεράστια επαγρύπνηση και χρειάζεται μεγάλη δέσμευση και ατέλειωτη προσοχή. Σκέψου μόνο το χάος που θα επικρατούσε αν ο καθένας ζούσε όπως ήθελε! Θα ήταν μια κόλαση αν ο καθένας κατέβαινε σ' έναν δρόμο που δεν περνούσαν οι διαβάτες, που μόνο κακοί σπόροι φύτρωναν στραβά, και που κανείς δε θα 'ξερε που οδηγεί.

-Α, γέρο! Είναι αυτή η πολυπλοκότητα της κοινωνικής ζωής που με τρομάζει. Ασφυκτιώ στην υποχρέωση να εξαρτώμαι από τον διπλανό μου, μια υποχρέωση που κάθε μέρα που περνά με βαραίνει, πάνω στη θέλησή μου να ζήσω όπως επιθυμώ. Και με μισή καρδιά αντικρίζω την προοπτική να ζήσω όπως οι άλλοι, να ζήσω για τους άλλους. Θέλω να μπορώ να γεμίζω άπληστα το στόμα μου χωρίς να θεωρούμαι κάποιο κακομαθημένο παλιόπαιδο. Να μπορώ να βουτάω και να ξαπλώνω στο γρασίδι χωρίς το φόβο κάποιου φύλακα ή της αστυνομίας. Αγαπώ τις ρίζες, τα δένδρα, τα πλάσματα του δάσους, τα μούρα και τους θάμνους σ' αυτό το μονοπάτι χωρίς έξοδο. Τι να το κάνω το παντεσπάνι και τα παλάτια, στη συντροφιά των οποίων νιώθω μονάχα αηδία; Γιατί να νοιαστώ πού πηγαίνω; Ζω για το σήμερα, αδιαφορώ για το αύριο.

-Ω, μικρό κορίτσι! Κι άλλοι πριν από σένα μίλησαν με τα ίδια λόγια, και όπως εσύ, ξεκίνησαν για το άγνωστο. Δεν γύρισαν ποτέ από αυτό το ταξίδι. Πολύ καιρό αργότερα, στα ίδια μονοπάτια, που έχουν τώρα σιγά-σιγά σβηστεί, και στα ίδια ξέφωτα, τώρα χορταριασμένα, μικρά βουνά από κόκκαλα έχουν βρεθεί, εδώ κι εκεί. Αυτό έμεινε από κείνους. Χωρίς αμφιβολία, έζησαν τις ζωές τους, αλλά με τί κόστος; Και για πόσο καιρό; Ρίξε μια ματιά σ' αυτούς τους πανύψηλους πύργους, τους πυκνούς καπνούς που βγαίνουν από μέσα τους. Είναι οι καμινάδες των σπουδαίων εργοστασίων που έστησε η ανθρωπότητα. Μέσα τους, εκατομμύρια ανθρώπων εργάζονται, σ' αυτά τα φρεσκοπλυμμένα, ευάερα και εξαεριζόμενα δωμάτιά τους, με τις θαυματουργές μηχανές που προσφέρουν σ' εμάς τους ανθρώπους τις πιο υψηλές τιμές. Κι όταν η νύχτα πέσει, αυτοί οι απλοί άνθρωποι, γεμάτοι ικανοποίηση από την σκληρή δουλειά της μέρας, κι ευγνωμοσύνη για το τίμιο ψωμί που κέρδισαν με τον ιδρώτα των μετώπων τους, γυρίζουν τραγουδώντας στα ταπεινά σπιτάκια τους, όπου τους περιμένουν οι αγαπημένοι τους. Ρίξε μια ματιά σ εκείνο το ορθογώνιο κτίριο, με τις μακρόστενες αίθουσες και τα φαρδιά παράθυρα: Αυτό είναι το σχολείο, όπου ανιδιοτελείς καθηγητές προετοιμάζουν μικρά παιδιά σαν εσένα να ξεπεράσουν τις δυσκολίες τις ζωής. Μικρά πλασματάκια που προοδεύουν μόνο μέσα στο σχολείο. Δεν ακούς τις χαριτωμένες φωνούλες τους που επαναλαμβάνουν το μάθημα της προηγούμενης μέρας που έχουν αποστηθίσει;

Ο ήχος αυτών των κουδουνιών-σαν του πραγματικού στρατού-κι αυτοί οι μετρημένοι βηματισμοί, που σύντομα θα επαναλαμβάνονται στις στροφές του δρόμου λίγο πιο πέρα, σε περιμένει, να φέρεις στον κόσμο μια μικρή στρατιά από αγόρια και κορίτσια που περπατούν με τη σημαία περήφανη μπροστά τους, παιδιά που θα μείνουν εκεί μέχρι να μάθουν επαρκώς πως να πεθαίνουν για την πατρίδα, το έθνος τους, και όποια νέα απειλή τους βάλουν στο μυαλουδάκι τους. Δεν καταλαβαίνεις μήπως πως έτσι προχωρά η ανθρωπότητα προς την Πρόοδο, όταν ο καθένας τους εργάζεται στη δική του εξειδικευμένη θέση, σύμφωνα με τις ικανότητές του; Υπάρχουν, αναμφισβήτητα, δικαστήρια και φυλακές, αλλά αυτά προορίζονται για τους δύστροπους, για τους ελάχιστους απειθαρχούς που τα κάθιστούν αναγκαία. Ανεξάρτητα από τις συνέπειές της, η εφαρμογή μιας τέτοιας κατάστασης πραγμάτων πήρε αιώνες ολόκληρους. Είναι ο πολιτισμός μας αυτός, ατελής ίσως αλλά τελειοποιήσιμος, από την επιρροή του οποίου δε θα μπορέσεις να διαφύγεις, εκτός αν βουτήξεις σε τόσο ανεξερεύνητα βάθη.

-Μέσα στα αμέτρητα εργοστάσια και τα εργαστήρια που λες, δεν βλέπω παρά στρατιές από σκλάβους, να εκτελούν μονότονα, σαν να ήταν κάποιο θρησκευτικό καθήκον τους, τις ίδιες κινήσεις μπροστά από τις ίδιες μηχανές, σκλάβοι που έχουν χάσει κάθε πρωτοβουλία και που η δική τους ενέργεια χάνεται όλο και περισσότερο, μέρα με την ημέρα, καθώς μέρα με τη μέρα μου φαίνεται όλο και λιγότερο πιστευτό ότι αυτά τα καθήκοντα είναι απαραίτητες συνθήκες της ανθρώπινης ύπαρξης. Από πάνω μέχρι κάτω, από τις διευθυντικές ιεραρχίες ακόμα το μόνο που ακούγεται είναι ένα επιφώνημα πνιγμού, της ατομικής πρωτοβουλίας. Και βέβαια, σαν πέσει η νύχτα μπορώ να ακούσω τους εργάτες να τραγουδούν, αλλά με πικρά λόγια, και μόνο αφού σταματήσουν σε μια από τις αμέτρητες ταβέρνες που υπάρχουν γύρω απ' τα εργοστάσια. Οι φωνές που βγαίνουν από τα σχολεία είναι η ταλαιπωρη βοή θλιμμένων, κουρασμένων παιδιών που μετά βίας συγκρατούν την επιθυμία τους να τρέξουν, να πηδήξουν φράχτες και τοίχους, να σκαρφαλώσουν στα δένδρα. Κάτω από τις στολές των στρατιωτών σας βλέπω μόνο κάποια όντα που έχουν εκμηδενίσει κάθε αίσθησης προσωπικής αξιοπρέπειας μέσα τους, ώστε να πειθαρχήσουν στην επιθυμία, να εξοντώσουν την ενέργεια, να περιορίσουν την επιθυμία: αυτές είναι οι προσταγές της κοινωνίας σας, αυτές είναι οι αρρώστιες από τις οποίες υποφέρουν οι άνθρωποι προκειμένου να επιβιώσει η κοινωνία αυτή. Και είναι ο φόβος σας, για όσους δε δέχονται να προσαρμοστούν, τόσο μεγάλος που τους καταδικάζεται στην θλιβερή σκιά των φυλακών.

Ανάμεσα στον "πολιτισμένο άνθρωπο" του εικοστού αιώνα, του οποίου η μέγιστη έγνοια είναι να αποφύγει την αναγκαία προσπάθεια για να διεκδικήσει την ύπαρξή του, και του ανθρώπου "των σπηλαίων", ποιός κερδίζει; Ο τελευταίος αυτός, δεν είχε φόβο για τον κίνδυνο. Δεν γνώριζε το εργοστάσιο ή τα στρατόπεδα, τις ταβέρνες ή τα μπορδέλα, τις φυλακές ή τα σχολεία. Έχετε διατηρήσει, ίσως τροποποιώντας τις λίγο, επιφανειακά, τις προκαταλήψεις και τις προλήψεις των ανθρώπων αυτών που αποκαλείτε "άγριους". Υστερείτε όμως στην ενέργεια, την αξία και την ειλικρίνειά τους.

-Κοίταξε, θα συμφωνήσω μαζί σου ότι συνολικά στην κοινωνία μας υπάρχουν μερικά σκούρα σημεία. Όμως υπήρξαν φιλότιμοι άνθρωποι που προσπάθησαν και προσπαθούν ακόμα, για ακόμα μεγαλύτερη ισότητα και δικαιοσύνη στην λειτουργία της. Επιρρεάζουν άλλους αγωνιστές, και ίσως μια μέρα θα είναι η αδιαμφισβήτητη πλειοψηφεία. Δεν χρειάζεται να μπερδεύεσαι σε διαδρομές εκτός τόπου και χρόνου. Απεναντίας, κράτα τις αξίες σου, μπες στην μέθοδο. Πίστεψέ με είμαι ένας έμπειρος γέρος. Η επιτυχία δεν πηγαίνει παρά σ αυτούς που την επιδιώκουν συστηματικά. Η επιστήμη μας διδάσκει ότι είναι απαραίτητο να ρυθμίζεται η ζωή. Υγεινολόγοι, βιολόγοι και γιατροί θα σου παρέχουν στ όνομά της τις θεραπείες που χρειάζεσαι για να την επιτείνεις, καθώς και την ευτυχία σου. Να μην έχουν εξουσία, πειθαρχία, κι έναν σκοπό είναι ότι χειρότερο.

-Δεν έχω ανάγκη, ούτε και θέλω την πειθαρχία σου. Με όλο το σεβασμό στην εμπειρία μου, θέλω να την κρατήσω για τον εαυτό μου. Από αυτήν, κι όχι από σένα προέρχονται όλοι οι κανόνες της ζωής μου. Θέλω να ζησω τη δική μου ζωή. Οι σκλάβοι και οι υποτακτικοί με τρομοκρατούν. Μισώ αυτούς που εξουσιάζουν, όσο σιχαίνομαι κι αυτούς που αφήνουν να τους εξουσιάζουν. Αυτός που σκύβει μπροστά στο μαστίγιο, δεν αξίζει παραπάνω από αυτόν που το κρατάει. Αγαπώ τον κίνδυνο, το άγνωστο, η αβεβαιότητα με γοητεύει. Είμαι κυριευμένη από μια αγάπη για την περιπέτεια, δεν δίνω δεκάρα για την επιτυχία. Μισώ την κοινωνία σας, των γραφειοκρατών και των υπαλλήλων, των εκατομμυριούχων και των ζητιάνων. Δε θέλω να προσαρμοστώ στα υποκριτικά σας έθιμα ή στις ψευτο-ευγενικούς σας τρόπους. Θέλω να βιώσω τον ενθουσιασμό μου στο πιο αμόλυντο, δροσερό αεράκι της ελευθερίας. Οι δρόμοι σας, τραβηγμένοι σύμφωνα με το σχέδιο, βασανίζουν την όρασή μου, και τα πανομοιότυπα κτίριά σας κάνουν το αίμα στις φλέβες μου να βράζει από ανυπομονησία. Κι αυτό μόνο είναι αρκετό για μένα.

Θα ακολουθήσω το δικό μου μονοπάτι, σύμφωνα με τα δικά μου πάθη, αλλάζοντας αδιάκοπα τον εαυτό μου, δε θέλω αύριο να είμαι όπως τώρα. Ξεφεύγω και δεν αφήνω τα φτερά μου έρμαιο στα ψαλίδια κανενός. Είμαι ο έρωτας. Προχωρώ, αιώνια παθιασμένη, αναφλέγομαι απ' τη θέληση να δωθώ στον κόσμο, στον πρώτο αληθινό άνθρωπο που θα με πλησιάσει, στον κουρελιασμένο ταξιδιώτη, αλλά ποτέ στον σοβαρό και φρόνιμο άνδρα που θα κανονίσει το εύρος της πορείας μου. Ούτε στον επιστήμονα που θέλει να αλυσσοδέσει το μυαλό μου με τύπους και κανόνες. Δεν είμαι διανοούμενη, είμαι ένα ανθρώπινο ον, μια γυναίκα που πάλλεται ολόκληρη μπρος στις ορμές της φύσης και στα λόγια του έρωτα. Μισώ κάθε δεσμό, κάθε περιορισμό, μ αρέσει να περπατώ μόνη μου, γυμνή, αφήνοντας τις ακτίνες του φλεγόμενου ήλιου να χαιδεύουν τη σάρκα μου. Και, ω γέροντα, θα στεναχωρηθώ τόσο λίγο όταν η κοινωνία σας σπάσει σε χίλια κομμάτια, και μπορέσω πια να ζήσω πλήρως τη δική μου ζωή.

-Ποιά είσαι, κορίτσι, πώς σε λένε, και προβάλεις σαν μυστηριώδες και άγριο ένστικτο;

-Με λένε Αναρχία.

Η αγγλική μετάφραση έγινε από το βιβλίο: Emile Armand - Realism and Idealism Mixed. Πρώτη δημοσίευση: International Library, Paris, 1926]

[Μετάφραση στα αγγλικά: JML - Live Free Or Die Trying!]

[Μετάφραση στα ελληνικά: Δ., Αύγουστος 2007] //

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΒΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΘΑ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ ΝΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΝ.....

ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΩΣΙΣΤΗΡΑΙΣ